

Молода Україна

журнал українського демократичного молоді

РІК ВИДАННЯ XXXVIII

СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ — 1988 — JANUARY-FEBRUARY

Ч. 373

Під час Водохреща в церковній залі при катедрі св. Володимира в Торонті. Зліва: митроф. прот. Петро Бублик, архипресв. Дмитро Фотій і прот. Богдан Сенцьо. Торонто, 18 січня, 1988. Фото Іван Корець.

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

в Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catherines, Ont., L2M 7H1

Ihor J. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C. Y2A 6X3

Vira Kanareisky
6639-43 Rd., Rosemount
Montreal, P.Q. H1T 2R7

в США:

Iw. Ivahnenko
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Leonid Jemetz
2941 Amboy Road
Warren, N.Y. 13164

W. Ponomarenko
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

у Зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2 Hamburg — Wandsbek
Lesserstr. — 225
West Germany

в Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

в Австралії:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

MOLODA UKRAINA

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді
Голова ЦК: О. ПОШИВАНИК

Редакція Колегія:

Л. Ліщина — редактор,
С. Голубенко, Ю. Криволап,
В. Родак, А. Лисий,
О. Пошиваник,
О. Харченко, Л. Павлюк.
Адміністратор Зіна Корець
Тел. (416) 763-3422

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

у США, у Канаді і в Україні 20.00 доларів
Ціна одного примірника: 2.00 дол.

в Австралії 13.50 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 1.60 дол.

в Англії і Німеччині 14.50 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.65 дол.

в усіх інших країнах Європи 13.50 (америк.)
Ціна одного примірника: 1.35

в усіх країнах Південної Америки 12.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол. (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число
журнала, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 65 канадійських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Яр Славутич, А. Юриняк, І. Багряний. О. Харченко — Свято Державності в Торонті. І. Демченко — Виставка у бібліотеці з приводу 1000-ліття християнства в Україні. Г. Грушевська — Слово на зустрічі ОДУМ-у. 12 січня День Солідарності. Слово М. Руденка. В. Чапленко — Повстянички. А. Лисий — Так мені є треба. В. Сабаль — Становище в Україні. А. Шийка — На зустрічі ОДУМ-у. Т. Хохітва — Про поезію та ще дещо. А. Лисий — На майдані коло церкви. О. Пошиваник — Посвячено нову церкву. Родинна хроніка. Сторінка ЮнОДУМ-у. Листи до редакції.

О. ХАРЧЕНКО

СВЯТО ДЕРЖАВНОСТИ В ТОРООНТІ

Сімдесят роковини проголошення Української Республіки на Софіївській площі у Києві 22 січня 1918-го року — і тепер відоме як Свято Державності — та Свято Воз'єднання Українських Земель, яке ще називають Святом Соборності України — в Торонті відбувалися від 22-го до 24-го січня, і проходили під кличем „З Хрестом і Тризубом Крізь Тисячоліття“.

З приводу українських святкувань у східному районі міста Торонто, що називається Скарборо, піднесення українського національного прапора відбулося 22-го січня, а в самому Торонті, та в західних районах — Міссісага й Етобіко — піднесення прапорів відбулося в суботу 23-го січня. Піднесення українського національного прапора — це досить тривалий церемоніал, коли у просторії палаці міської управи збираються представники українських організацій, шкіл, установ — яких двісті, триста, а то й більше осіб — і в присутності мера міста, радників та представників преси відбувається програма, читаються привіти українській громаді від прем'єр-міністра Канади, від провінційного уряду, потім мер міста читає проклямацію, якою проголошує „Український Тиждень“ у даному місті, як це було в Етобіко 23-го січня, о однадцятій годині ранку, коли мер міста достойний Брюс Сейнктлер виголосив цілу доповідь — дуже прихильну до української громади, та заявив, що коли б він мав народитися ще раз, то тільки українцем. Голова Торонтського Відділу Комітету Українців Канади подякував мерові міста та міській управі за прихильне і справді братерське ставлення до українців. Програму доповнив посол до федерального Парляменту Андрій Вітер, розповівши про важливість Свята Державності для української громадськості. Щойно після прочитання проклямації і привітів учасники вийшли на площу перед міським ратушем, де й відбулося саме піднесення прапора — під спів українського гимну „Ще не вмерла Україна“. Повіває жовтоблакитний біля міської ратуші один тиждень. І так відбувається у кожному районі Торонто, та в кожному місті в Канаді, де живуть більші скupчення українців. Біля міської ратуші в Торонті, на площі Нейтена Філіпса піднесення українського прапора відбулося о 2-ї годині дня. Учасників яких шістсот осіб. Чимало молоді. До зібраних промовляли: Голова Торонтського Відділу КУК інж. Ярослав Соколик, владика Ізидор Борецький, посол Андрій Вітер, мер достойний Арт Егелтон, та Голова ОДУМ-у в Канаді адвокат Віктор Ліщина, який керував програмою.

День Української Державності відзначається кожного року 22-го січня теж і в Онтарійськім Парляменті, де Голова Провінційного Уряду читає

проклямацію, якою проголошує день 22-го січня Українським Днем у всій провінції Онтаріо.

На бенкеті з приводу Свята Української Державності у суботу 23-го січня саме таку проклямацію, за підписом Голови Онтарійського Уряду достойного Дейвіда Пітерсона прочитав міністер Тоні Рупрехт. Бенкет відбувся у розкішному готелі Рояль Йорк. Головну доповідь на бенкеті виголосив федеральний міністер багатокультурності достойний Дейвід Кромбі. Він повідомив, що Канадський Уряд призначив один мільйон долярів на українські потреби, а саме: 150 тисяч долярів на втримування українського інформаційного бюро у столиці Канади, 350 тисяч на видання української англомовної енциклопедії, та 500 тисяч долярів на українські потреби в західній Канаді. На бенкетах Свята Державности вже ввійшло у традицію проголошувати Українця чи Українку Року — за визначний вклад даної особи для добра Канади та української спільноти протягом попереднього року. До традиції також ввійшло на бенкеті відзначати журналіста попереднього року.

Українцем Року цього разу проголошено посла до Федерального Парляменту Андрія Вітра, а звання Журналіста 1987-го року отримав Роберт Макдоналд (Газета „Торонто Сан“), „За вдумливі статті, які всеохоплююче заторкували сучасні хвилюючі питання Канади та її громадян“. З уваги на Ювілейний Рік, Комітет Українців Канади на бенкеті також відзначив спеціальною Грамотою 1000-ліття Хрещення України Ярославу і Михайла Шафранюків, визначних меценатів українських наукових та громадських установ, а зокрема українського мистецтва. Господар бенкету Марія Шкамбара — Голова Комітету Українок Канади — Відділ Торонто попросила Романа Вжесневського передати Ювілейну Грамоту панству Шафранюкам, які на бенкеті не були, через хворобу пані Ярослави Шафранюк. На бенкеті були прочитані привіти українській громаді від канадського і провінційного урядів від міської управи Торонто. Особисто привіт склав Йосиф Тереля, який між іншим заявив, що День 22-го січня українські політв'язні в Радянськім Союзі відзначають голодівками, з тим що політв'язні всіх інших національностей солідаризуються з українцями, і теж голодують того дня. Привіт українській громаді на бенкеті склав Голова Екзильного Уряду Української Народної Республіки професор Ярослав Рудницький, якого присутні нагородили гучними оваціями. Професор Рудницький також повідомив про його участь у Гавайській Конференції Схід-Захід, яка відбувалася від 4-го до 7-го січня цього року. У мистецькій частині програми виступало тріо „Верхово-

вина“, під керівництвом Олени Глібович.

У неділю 24-го січня у Месі Гол у Торонті відбувся святковий концерт, із чудовою програмою, у якій взяли участь: Чоловічий Хор „Бурлака“, диригент Олег Хміль; Сумівські Хори : „Прометей“, „Діброва“ та квартет, диригент Михайло Длябога, музичний супровід Марта Кравців-Барабаш; Одумівський та Сумівський Ансамблі Бандуристів, під мистецьким керівництвом Валентини Родак; Дівочий Хор „Веснівка“, диригент Квітка Зорич-Кондрацька, та артисти театру „Заграва“, під керівництвом Володимира Довганюка, поставили монтаж Юрія Ганаса, під назвою „З Хрестом і Тризубом Крізь Тисячоліття України“. Монтаж читали Оля Щурик, Степан Геник-Березовський та Адам Стець.

ЧЕСТЬ І СЛАВА, І ЩИРА ПОДЯКА ВИКОНАВЦЯМ СВЯТКОВОГО КОНЦЕРТУ! ЧУДОВО! ЗНАМЕНИТО! НЕПОВТОРНО!

Головну доповідь виголосив професор Янгставнського університету Юрій Кульчицький. Доповідь була своєрідним доповненням монтажу „З Хрестом і Тризубом ...“ і навпаки, монтаж служив яскравою ілюстрацією доповіді.

Велично і зворушливо виконали хори і ансамблі — виконавці концерту — канту Миколи Лисенка „Єднаймося“, на слова Івана Франка. Навіть саме виконання канту згаданими хорами під диригентурою Михайла Длябоги символізувало єдність української громади Торонта напередодні святкувань 1000-ліття Християнства в Україні. На закінчення Свята Державності на сцену вийшли прaporосці і представники українських молодечих організацій: Пласту, СУМ-у й ОДУМ-у, і символічно перебрали на себе боротьбу за звільнення Українського Народу з-під ворожої неволі, після чого мотнью пролунав Український Національний Гимн.

**Річні Збори Членів
Корпорації Одумівської Оселі „Україна“**

відбудуться

**в неділю 27 березня 1988
початок — 1 год дня**

Дирекція

I. ДЕМЧЕНКО

**ВИСТАВКА У БІБЛІОТЕЦІ ІМЕНИ ДЖОНА РОБАРТСА
З ПРИВОДУ 1000-ЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА В УКРАЇНІ**

Товариство Українських Бібліотекарів у Торонті зорганізувало виставку у Бібліотеці імені Джона Робартса при Торонтському університеті з приводу 1000-ліття Християнства в Україні. На виставці, яка відкрилася 11-го січня, і триватиме до кінця лютого ювілейного року, експонуються церковні книги, ікони, фотоальбоми української іконографії, особливо кидаються ввічі альбоми ікон з чотирнадцятого і п'ятнадцятого століть, збірники нот українських Богослужень, в основному Бортнянського, Веделя, та інших, а також великого розміру фотографії українських відомих церков і монастирів, а між ними Свята Софія, Києво-Печерська Лавра, чернігівська церква святої Катерини,

Чернігівський монастир, великі гуцульські дерев'яні церкви та багато інших цінних документів тисячоліття українського християнства. Виставка розміщена у просторій залі на партері бібліотеки; експонати займають десять вітрин, з тим що одна-надцята вітрина приміщена при вході до бібліотеки, і служить для повідомлення відвідувачів про Виставку з приводу 1000-ліття Хрещення України.

Найціннішими експонатами вважаються святі книги, такі як: Львівське Євангеліє, 1644-го року; Києво-Печерський Патерик, 1661-го року; Літургія, видана у Львові 1691-го року; Священицька книга, 1614-го року; Новий Завіт, виданий у Києві 1727-го року, Книга Канонів — видана в Почаєві

1776-го року, та багато інших.

Серед сучасних книжок, що експонуються на виставці, важливою є книжка митрополита Василя Липківського, під назвою „Проповіді на неділі і свята“. Митрополит Василь Липківський вірно служив Українській Православній Церкві та своєму народові, за що й заплатив своїм життям у неволі безбожницької радянської влади. Православні українці на еміграції, при допомозі всіх українців доброї волі, поставили пам'ятник українському мученикові митрополитові Василеві Липківському, у Баундбруї, в Українському Православному Центрі у Сполучених Штатах Америки.

На виставці в Торонтському університеті на окрему увагу заслуговують книжки під назвою „Мартирологія Українських Церков“, том перший — Українська Православна Церква, і том другий — Українська Католицька Церква. Тяжкий мученицький шлях пройшов український народ протягом першого тисячоліття свого християнства, а двадцяте століття виявилося кульмінаційним щодо страждань народу, за Церкву Христову.

У першому томі на тисячу двісті сторінках розповідається про відродження і розгром Української Автокефальної Православної Церкви, винищенння її духовенства, та про розстріли і переслідування вірних. У книзі подано імена і прізвища замучених українських православних священнослужителів, подано дані про кожну зтероризовану парafію, про кожну зруйновану церкву.

Не легко читати Мартирологію Української Православної Церкви, як не легко читати і Мартирологію Української Католицької Церкви, митарства якої починаються ганебним синодом 1946-го року, коли радянськими багнетами силою приарканено Українську Католицьку Церкву до Російської Православної Церкви.

Багато розповідає про страждання українського народу і книга-фотоальбом Олега Іванусіва, під назвою — „Зруйновані Церкви в Україні“.

У середу 20 січня ввечорі відбулося офіційне відкриття виставки, на яке прибуло понад двісті осіб запрошеніх гостей. Відкриваючи виставку, головний організатор, він же і Голова Об'єднання Українських Бібліотекарів у Канаді — Андрій Григорович — сказав, що ця виставка в Канаді є першим важливим святкуванням Тисячоліття Хрещення України. Він також подякував співробітникам-бібліотекарям, які допомогли йому зorganізувати цю виставку, як також усім добродіям, що своїми експонатами збагатили її. Він прочитав привіт від посла до Федерального Парламенту Андрія Вітра та від прем'єр-міністра Канади достойного Браєна Малруні, який, до речі, ніколи не пропускає нагоди сказати добре слово до української громади. Цього разу у своєму вітанні він висловив поздоровлення і подяку всім тим, які своєю працею і відданістю спричинилися до успішної виставки з приводу 1000-ліття Християнства в Україні. Він заявив, що Християнство протягом тисячі років давало українському народові вартості та

СВЯТОЧНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ

З Празником Різдва Христового і Новим Роком Секретаріят Світового Конгресу Вільних Українців і його Президія вітають Український Нарід на Рідних Землях та у вільному світі, єпархів, духовенство й пасторат Українських Церков, незалежних борців-патріотів в Україні, проводи Українських громадських надбудов, їхні складові Організації й членство —

Радісним привітом —

“ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!”

та сердечним побажанням —

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

Президія Секретаріату СКВУ

ідеали, які були джерелом наснаги у тяжких і бурхливих віках.

В імені університетської бібліотеки на відкритті промовляла Керолін Ворд, яка з почуттям гордості повідомила, що в бібліотеці імені Джона Робарта зберігається понад двадцять тисяч українських книжок, отже студенти україністики мають над чим працювати. В імені Торонтського університету на відкритті виставки промовляв віце-ректор Гордон Пресі, а в імені Йоркського університету — професор Орест Субтельний, який подав історичну підставу святкувань 1000-ліття українського християнства. Він заявив, що Москва не по правді діє, заборонивши святкування 1000-ліття в Києві, святкує сама, на що вона не має морального права, божа Москва, як селище з'явилася яких півтора століття після 988-го року, коли Київська держава, за князювання Володимира Великого прийняла християнство.

В імені Онтарійського уряду привіт українській громаді склав міністер горожанства достойний Гері Філіпс. Він сказав, що мова і релігія є найважливішими складниками культури людини, і саме тому українці в Канаді так наполегливо зберігають свою мову, релігію і традиції. Після офіційного відкриття відбулася чайна гостина, яка для учасників була доброю нагодою висловити признання організаторам важливої і багатою виставки, якою українська громадськість у Канаді започаткувала цикл святкувань 1000-ліття Християнства в Україні.

РІЗДВЯННЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ

З нагоди Різдва Христового і Нового 1988-го Року Дирекція Корпорації Оселі «Україна», Лондон, Онтаріо, Канада, бажає всім своїм членам, їхнім родинам, членам ОДУМ-у та ТОП-у в Канаді і США кріпкого здоров'я і разом з усіма українцями велично відсвяткувати в Новому Році Ювілей 1000-ліття Хрестення України.

Дирекція Оселі „Україна“

ЧИ ВАШІ ДІТИ та діти Ваших друзів є членами ОДУМ-у?

Галина ГРУШЕЦЬКА

СЛОВО

виголошене на зустрічі ОДУМ-у США і Канади у вересні м.р. на оселі „Україна“ в Канаді

Шановна одумівська громадо, минулого року як голова Збіркового комітету зверталася я до вас із закликом допомогти Збірковому комітетові зібрати гроші на добудову Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі, а сьогодні хочу вам усім щиро подякувати за допомогу в цій збірці — особливо одумівцям і прихильникам Парані Завертайло, Дорі Пошиваник — невтомним працівницям, Миколі Морозові, який купив 50 льотерійних книжечок, і Олексієві Воскобійникові за те, що він внісши поважну пожерту, став меценатом Бібліотеки ім. Симона Петлюри.

Як вам відомо з преси, на Бібліотеку ім. Симона Петлюри зібрано було нашим комітетом 32,000 доларів. Це велика наша допомога.

Але сьогодні, дорогі друзі, я маю до вас ще одне важливе прохання. Всім відомо, що ОДУМ був ініціатором спорудження пам'ятника митрополитові Василеві Липківському, цьому велетневі духу українського народу. Але пам'ятник ще не завершує величні діла нашого мученика за народ і свою рідну Українську церкву. Наш обов'язок, як пра-вославних християн, поставити митрополита-мученика на п'єdestаль вічності. Тому напередодні тисячоліття офіційного хрещення України закликаю вас, одумівців і їхніх прихильників, врахувавши святі діла митрополита Липківського, який духовно ізціяв український народ, розпочати рух беатифікації з наміром проголошення його святым. Успішне закінчення цього руху буде важливим вкладом ОДУМу у величне святкове відзначення 1000-ліття хрещення України. Хай вам усім Бог допомагає в цій справі!

12 СІЧНЯ ДЕНЬ СОЛІДАРНОСТИ

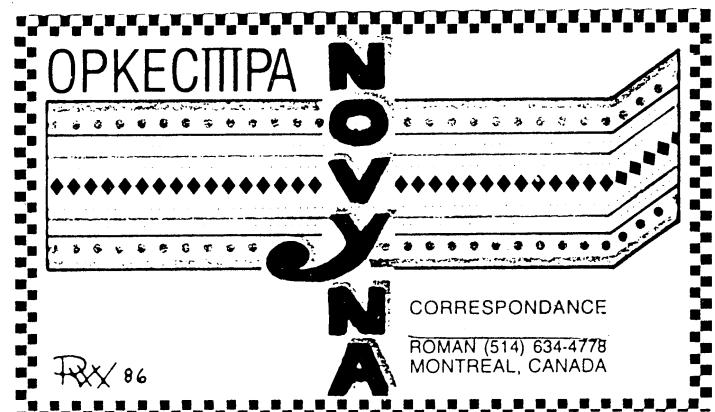
День 12 січня — це День Солідарності з українськими політ'язнями в Радянському Союзі, це той день, коли свідома українська молодь на еміграції відзначає тих, що караються у психушках, у тюряма і концтаборах за любов до рідної мови, за любов до свого народу, які виступають в обороні правди. Молодечі організації у Вільнім Світі — ОДУМ, СУМ, ПЛАСТ — влаштовують молитовні стійки, одноденні голодівки, зібрания, тощо.

У Торонті 15-ий Курінь молодечої організації ПЛАСТ 12-го січня влаштував спеціальні сходини, на яких юнаки і юнічки розповіли короткі біографії дванадцятьох українських нескорених, а між ними про замученого Василя Стуса, та інших. На сходинах був прочитаний привіт українській молоді з приводу Дня Солідарності від Йосифа Терелі.

Товариство Українських Студентів імені Міхновського День Солідарності відзначило молебнем у церкві святої Покрови в Торонті, з участю українського громадянства.

Студентська молодь у Торонті молилася за своїх переслідуваних братів і сестер, за своїх ровесників в Україні, на каторгах і на засланнях, молилася, щоб Всемогучий Господь облегшив їхні страждання. Під час молитви, студенти поставили свічки за дванадцятьох українських нескорених, а між ними за Юрія Бадзя, Юрія Шухевича та інших новітніх українських мучеників. Всі учасники на молебні разом проказали Молитву за Україну, митрополита Андрія Шептицького, а потім студенти прочитали деякі листи від нескорених із концтаборів і заслань. ТУСМ, як відомо, у минулому вів кампанію висилання листів до українських політ'язнів у концтабори, тюрми і на заслання. Для політ'язнів ті листи мають велике значення, про що вони й пишуть у своїх листах.

Закінчився молебень у церкві святої Покрови в Торонті у вівторок 12 січня — в день Солідарності — могутньою колядкою „Бог Предвічний“.

SPECIAL MUSIC FOR SPECIAL OCCASIONS

ОРКЕСТРА НА ВСІ ОКАЗІЇ

**СЛОВО МИКОЛІ РУДЕНКА
виголошене на пресовій конференції, в Мюнхені 16 грудня, 1987.**

Вельмишанові Пані й Панове!

Я щасливий, що маю змогу сьогодні від свого імені та від імені моїх колег, радянських політв'язнів, подякувати за ваші зусилля в обороні прав людини. Якщо і вийшло нині із-за колючого дроту 200 в'язнів сумління, то це лише завдяки вашим щоденним зусиллям. Без вашої підтримки — підтримки словом і щоденним діянням — боротьба проти гніту тюремників стала б неможливою.

Світ нині обговорює підписання знаменної угоди про знищення певної групи ракет, — подія справді радісна. Добре і те, що в Радянському Союзі перемагає гласність. Це дозволяє вірити, що нарешті прийде день, коли в радянських тюрях і таборах не залишиться в'язнів сумління.

Треба звернути увагу однак на Уральський табір. Ніде в світі немає страшнішої тюрми ніж табір особливого режиму в Кучіно. В'язні уральського табору закликали радянський уряд всього лише... дотримуватися своїх власних законів. Отже до тієї гласності, яка сьогодні в пошані. Уральську катівню можна назвати табором смерті. Там загинуло лише від 1985 року четверо українських політв'язнів, між ними видатний поет Василь Стус, що замерз у карцері. Отже вони були вбиті тюремниками.

Ще й досі, не зважаючи на розреклямовану гласність, в темних камерах караються українські інтелігенти, що протестували проти шаленої, організованої на державному рівні, русифікації України. Протестували мирно, не закликаючи до жодного насильства.

Досі переслідують віруючих в Україні, православних, євангелістів різних напрямків та особливо католиків, бо їх Церква заборонена від 1946 року.

Захід сьогодні захоплено пише про ліберальну атмосферу в Москві, однак ніхто не знає, що в деяких республіках, зокрема в Україні, тероризують, б'ють і погрожують новими арештами вчорашиним в'язням сумління, бо вони домагаються звільнення колег із-за колючих дротів.

Стягнено з поїзду Львів-Москва під закидом, що везуть наркотики, українських журналістів Чорновола, Гориня, Геля, які їхали на семінар гласності і людських прав до Москви. Так само перешкоджено поїхати до Москви правозахисникам із Києва, Одеси, Вільнюса.

Світ аплодує Горбачову — і певною мірою заслужено — а тим часом тривають збройні убивства тюремним режимом у самому Радянському Союзі.

Тому закликаю Вас, Пані й Панове, не даймо приспати наше сумління, хай воно мучить нас, карає вдень і вночі — бо вдень і вночі страждають люди за тюремними брамами.

**КАНАДСЬКИЙ ХАРИТАТИВНИЙ КОМІТЕТ
ДЛЯ ДОПОМОГИ РОДИНІ
ІВАНА ДЕМ'ЯНЮКА**

ВІТАЄ

Єпархів українських Церков, світовий Конгрес Вільних Українців, Комітет Українців Канади — централю і всі відділи в Канаді, країові, провінційні і місцеві управи українських церковних і національних організацій і установ, переслідуваних наших сестер і братів-борців за права і суверенітет українського народу, що терплять у совєтських тюрях і на засланнях. Вітаємо жертвовавців фонду допомоги родині Івана Дем'янюка, яка через довготривалі, коштовні судові процеси опинилася в критичному фінансовому положенні. Складаємо щиру подяку всім жертвовавцям, що в минулому і зараз жертвують на фонд допомоги родині Івана Дем'янюка.

БАЖАЄМО

В новому 1988 ювілейному році, в Тисячоріччя Хрищення України витривалості і співпраці всіх українських церковних і національних організацій і всієї української громади у дальших спільніх змаганнях, в обороні української правди і свободи українського народу.

**Екзекутива Канадського
Харитативного Комітету
для допомоги родині
Івана Дем'янюка**

ПРИВІТ ІВАНА ДЕМ'ЯНЮКА

З нагоди Нового 1988 Року, пересилаю всім українцям привіт з тюрми в Ізраїлі. Вітаю всіх українців і наших прихильників, які мені помагали в минулому і помагають зараз пишуть до мене. Прошу Вас і дальше писати і не боятись, бо боятись нема чого. Треба боротись, щоб наші внуки колись на нас не нарікали і не цурались українського роду. Докажім щоби вони гордилися, що вони є козацького роду, та стоять гордо у боротьбі за справедливість.

Остаюсь з глибокою пошаною до Вас усіх.

**Іван Дем'янюк
з юдейської в'язниці, Ayalon Prison, Israel.**

**ВСЕОДУМІВСЬКИЙ З'ЇЗД
(перевибори ЦК ОДУМ-у) відбудеться
в суботу 20-го лютого 1988 р.,
точно від год. 1-ої до 5-ої по обіді,
в Торонто, в домівці ОДУМу**

**З'ЇЗД ТОП-у КАНАДИ
відбудеться того ж. дня
від 9-ої ранку до 12-ої дня,
в домівці ОДУМ-у — Торонто**

БАГАТОКУЛЬТУРНІСТЬ ЦЕ... КАНАДСЬКА ДІЙСНІСТЬ

Історичний Канадський Акт Багатокультурності
був недавно представлений в Палаті Громад
Дост. Дейвідом Кромбі, Державним
Секретарем і Міністром Відповідальним
за Багатокультурність.

Цей Акт погодить правно конституційну
свободу всіх канадців незалежно від
походження вибирати, зберігати,
підвищувати і брати участь у своїй
культурній спадщині.

Запропонований Акт зміцнить нашу єдність,
скріпить нашу канадську ідентичність,
підвищить наші економічні перспективи
і дасть признання багатій багатокультурній
дійсності Канади.

Цей важливий Акт:

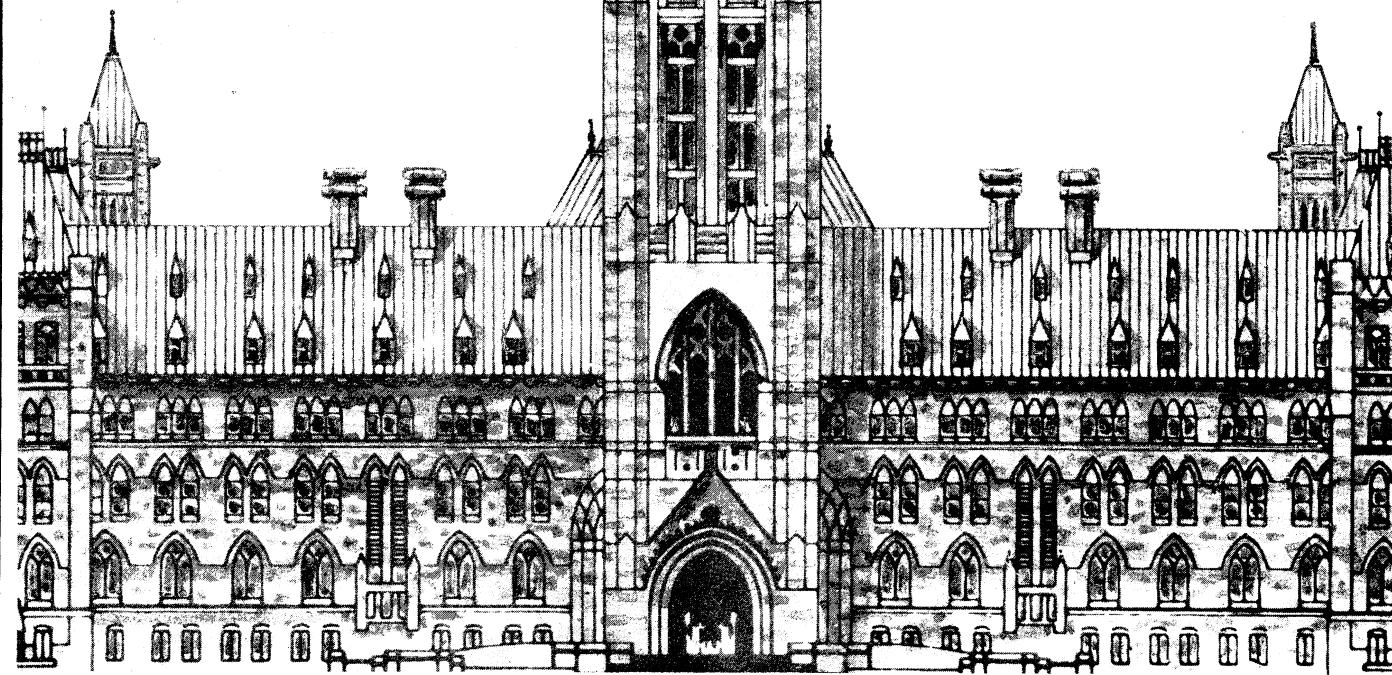
- усталить політику багатокультурності
Канади;
- визнає усіх канадців повноправними і
рівними партнерами канадського
 суспільства;
- доручить федеральному урядові
подбати про те, щоб його інституції
віддзеркалювали багатокультурну
різномідрідність Канади і
- дасть легальну підставу
багатокультурним програмам, котрі
піднесуть канадське громадянство,
помагатимуть збереженню культури і
поборюватимуть дискримінацію.

Канадський Акт Багатокультурності...
для сьогодні і для 21-го сторіччя.
Щоб довідатися більше про цей Акт,
витніть, будь ласка, і вишиліть цей купон.

Department of the Secretary
of State of Canada
Multiculturalism

Sécrétariat d'État
du Canada
Multiculturalisme

Please send me more information,
in English or in French, on the
proposed Canadian Multiculturalism
Act.

- English Literature
 French Literature

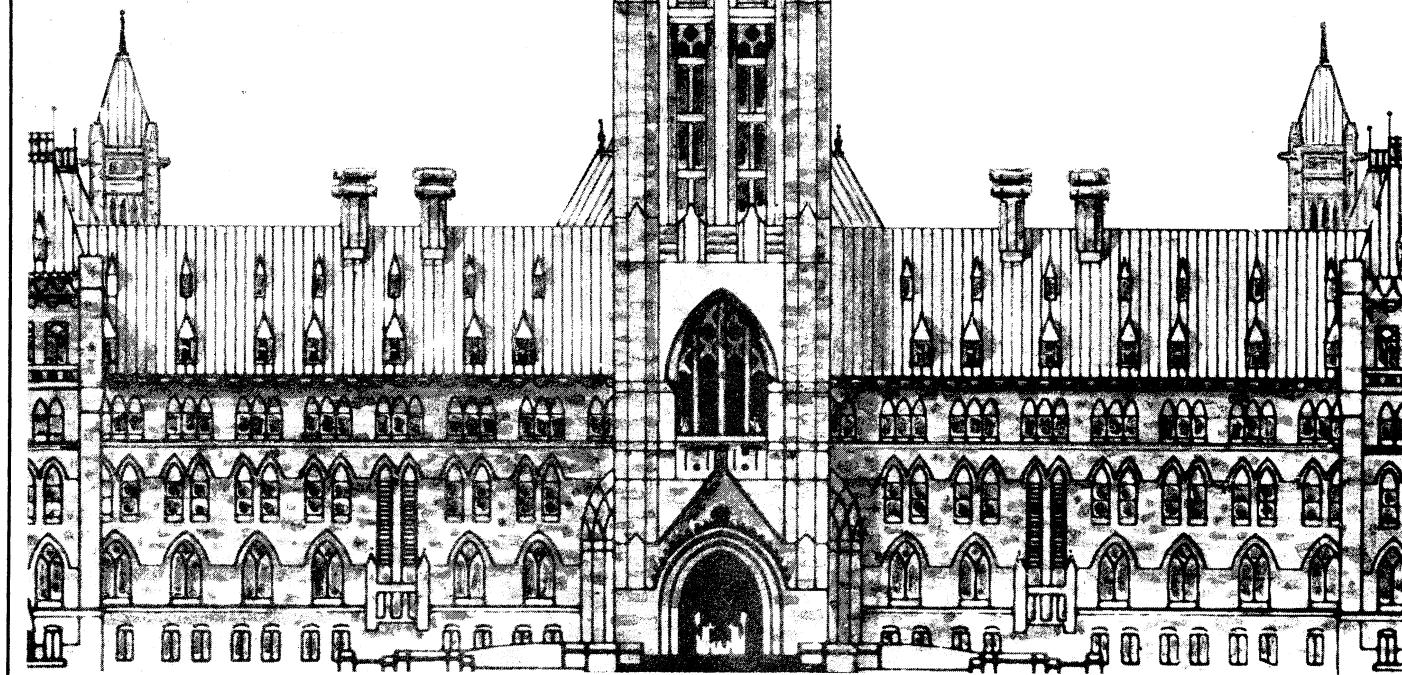
Name _____
(please print)

Mailing Address _____

(city, province and postal code)

Mail To: Canadian Multiculturalism Act
Department of the Secretary
of State of Canada
Ottawa, Canada
K1A 0M5
819-997-0055

Canada

Яр СЛАВУТИЧ

ЖАР-ПТИЦЯ

*Мені співала мати про жар-птицю,
Вишн володарку, пестунку хмар.
Вона минає зерно і криницю,
Лише вночі клює Волосожар.*

*Бувало: смеркне; стомлений балками,
Я на подушку голову кладу;
І мати гладить теплими руками,
Співні казки складає доладу:*

*„В далекім краї, в царстві золотому,
У недоступній людям далині,
Де навколо — ні дерева, ні дому,
Ховають щастя скрині кам'яні.*

*Та в час, як жевріють зірок отари
І висить місяць вигнутим мечем,
До скринь жар-птиця прилітає з хмари
І відмикає золотим ключем...“*

*Te слово падало в дитячу душу,
Мов бризка сонця на хмурному гір.
І я гадав: „Здобути щастя мушу,
Що б не було, всьому навперекір!“*

*I думав я: „Візьму вночі рушиницю
Із килимів у діда на стіні,
Підстережу й застрелю ту жар-птицю,
Щоб відімкнути скрині кам'яні“.*

1938

УЗОРОМ ГАЙКУ

I

*Стертий ступнею,
Посохлий п'янить полин —
Доля поета.*

II

*Будь славна, сосно,
Що зберігаєш зелень
Під білим снігом!*

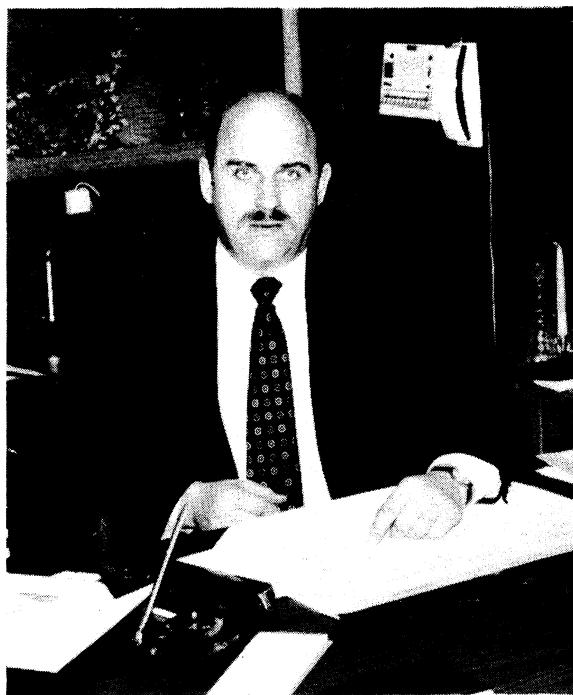
Написано в Токіо, 1968 р.

Нашому співробітникові, проф. Я. Славутичеві сповнилося 70 років 11 січня. Вітаємо. Ред.

ВЕЛЬМИШАНОВНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ!

Гляньте на число журнала „Молода Україна“ на обкладинці та число поруч Вашої адреси вгорі. Якщо число поруч Вашої адреси є менше від числа журнала, то у Вас є заборгованість.

Адміністратор „Молодої України“

Микола Метулинський —
управитель оселі „Україна“.
Фото Вас. Тимошенко

НОВИЙ ПІДРУЧНИК „НОРМАТИВНА УКРАЇНСЬКА ГРАМАТИКА“ (STANDARD UKRAINIAN GRAMMAR)

Щойно вийшов у світ сьомий підручник д-ра Яра Славутича, професора-емерита Альбертського університету, під назвою Standard Ukrainian Grammar. Це елементарний курс, розрахований передусім для англійськомовних студентів різного віку. Добре надається для першого року університетської програми в Канаді та Америці, а також для самоосвіти.

Крім вичерпного огляду сучасної граматики української мови, у підручнику подано діялоги й тексти для читання на щоденні теми. Є багато вправ, що відрізняє це видання від попередніх підручників Я. Славутича. Наголошено нормативність, чого бракує в подібних виданнях інших авторів.

„Нормативна українська граматика“ має також українсько-англійський словник. Завершено це видання текстами про Україну, її історію, зокрема про запровадження християнства в Київській Державі. Також є відомості про українських поселенців у Канаді та Америці. Таким чином, подано дуже потрібні інформації з українознавства. Книжка має близько 300 сторінок.

Замовлення слати на адресу:

Slavuta Publishers,
72 Westbrook Drive,
Edmonton, Canada T6J 2E1.

В. ЧАПЛЕНКО

ПОВСТЯНИЧКИ

Оповідка

Коли добродій Ваврик замовляв для своєї дружини пояркові повстянички, у нього з нею сталася невеличка сутичка. Він хотів був замовити ч. 40, але пані Зоя, його дружина взяла це за образу:

— Хіба в мене ноги, як у верблюда?

Крім того, вона викинула йому на очі при цій нагоді його безсоромну звичку придивлятися до ніг у інших жінок. Він бо мав якось необережність сказати жартома, що йому подобаються в жінок маленькі ніжки. А пані ж Зоя, на жаль, мала не такі ноги...

Мавши на увазі свій побутовий спокій як щось вище за будь-які повстянички, добродій Ваврик відмовився від свого попереднього заміру і замовив повстянички ч. 38.

Через місяць після цього в родині Вавриків було справжнє свято. Пані Зоя мала в руках чудові, як іграшка, біленькі пояркові повстянички, із шкіряними підметками, облямовані внизу на нісках та задниках, а вгорі на краях халявок чорною шкірою. Щаслива пані Зоя прибувала їх, утішалася без міри тим, що такі повстянички будуть тільки в ней і що їй усі жінки заздритимуть.

Зворушена таким подарунком і своїми думками, пані Зоя щиро поцілуvalа свого доброго чоловіка.

— Ти... любий! — прошепотіла ніжно.

Правда, повстянички трохи тиснули, але пані Зоя сподівалася, що вони розносяться.

Почувши про те, що повстянички „малуваті“, добродій Ваврик відчув у грудях тривогу за свій майбутній спокій, але, дороживши наявним спокоєм,уважав доцільним підтвердити вголос жінчину думку про те, що повстянички розносяться.

Увечері того ж таки дня щасливе подружжя зібралось до театру, на оперу „Запорожець за Дунаєм“ С. Артемовського.

Пані Зоя взулася в нові повстянички, запнулася білим шаликом, наділа чорне смушеве пальто, її давнішу гордість. У цьому вбранні вона була схожа на білоголову й білоногу лапату голубку. І так, як пір'яна окраса на ногах у голубки робить тії ноги кокетливо-чарівними, так білі, м'якенікі (ой?) повстянички, що підкresлювали вгорі чорною облямівкою повні литки, робили чарівними ноги пані Зої. Усяке тепер могло подумати: „Литки в неї повні — це добре, а ноги, мабуть, маленькі, тільки сховані в чудових повстяничках“...

Грудневий вечір сухим морозом холодив щоки, робив чутнішим густе гудіння та дзвінки трамваїв. Місто сяяло тисячами вогнів, кресало синіми спалахами трамвайніх дротів. Чутно було бадьорий гомін гульливої публіки, що весело шаруділа підошвами об сухий від того ж таки морозу хідник, розминаючись чи випереджаючи щасливе подружжя Вавриків, які жванев'ко йшли на оперу

„Запорожець за Дунаєм“...

— Пані Зоя ішла під руку із своїм чоловіком і гордо позирала на всіх зустрічних.

— Коли це щасливе подружжя входило в світляне кружalo засвіченого вуличного ліхтаря або в ясну смугу, що падала з якогось незатулених вікна, то білі повстянички аж засвічувались білістю, і, бачилось, усі зустрічні звертали увагу на такі білі повстянички. Інакше сказавши, звертали увагу на пані Зою в білих пояркових повстяничках.

Повстянички й тепер тиснули, але пані Зоя заспокоюvalа себе тим, що це тільки напочатку. Проте її ноги таки добре поболіли, (ой!) поки вони дійшли до трамвайної зупинки.

У трамваї ноги пані Зої трохи відпочили, і вона, пані Зоя, під'їхавши до театру, досить легко увійшла в ясний білеск та сяйво вестибюлю.

Людей уже було повно. У просторому вестибюлі й фойє аж роїлось та гуло, як у вулику з бджолами. Усі були пишно повдягані, особливо жіночтво. Але ні в однієї із жінок не було таких чудових повстяничків, як у пані Зої! Коли вона лишила своє чорносмушеве пальто в гардеробі, білі повстянички на її ногах, як лапату окрасу з пір'я на ногах у голубки, стало ще видніше.

І пані Зоя, щаслива й весела, справді, голубкою забуркотіла біля свого чоловіка, йдучи обік нього в потоці публіки, а заразом поглядала й на інших чоловіків, чи ті дивляться на нову красу її ніг.

Тільки ж недовго довелося їй тішитись! По якомусь часі вона із жахом мусила сама собі признасти, що в цих повстяничках навряд чи доведеться їй ходити: у теплому фойє вони виразно стали дедалі дужче тиснути. Ба, більше: вона мусила вже зректися втіхі „показувати“ свої повстянички публіці і сказала чоловікові, щоб вів її в залю на місце.

Добродій Ваврик зразу догадався, чому його дружині так раптом і так рано захотілося сідати, злякався за свій спокій, але не виявив цієї тривоги ані словечком.

Але цим разом і сидіння не зменшило муки бідолашній жінці. Її ноги в теплому поярку нагрілися, і їх просто пекло вже. З цієї, либонь, причини їй почало набігати серце на акторів, що чомусь так довго не починали. Та й публіка була не краща, дарма що її на місцях у залі було чималенько: вона собі весело гомоніла, чутно було подекуди навіть сміх. А крім того, не всі були вже в залі, — більшість гуляла собі спокійно в фойє і не звертала ніякісінької уваги на те, що так довго не починали!

Коли нарешті після цілої вічності ждання (як здавалось пані Зої) та триразових дзвінків, уся

публіка зайшла до залі, завіса розсунулась і на сцені почалося дійство, пані Зоя з роздратуванням відзначила „партацьку“ гру акторів. Вони карикатурно перебільшували смішне в тих образах, що їх удавали. Коли Карась ішов додому, вдаючи п'яного, то майже не можна було дивитись, — так він безглуздо варнякав та кривився. Людину з добрим смаком така гра могла тільки обурювати, а не смішити! На жаль, і публіка поводилася якнайдурніше: реготалась, як божевільна...

Та найприкрішим для пані Зої було те, що її рідний чоловік був такий самий дурень, як і всі інші, — і він в реготався на ввесь рот. Аж вона мусила його охануті.

— Ну, чого ти так дико регочешся?! — проси-чала в нього над вухом, ледве здобувшись на силу, щоб не додати й уолос: „дурню“.

Добродій Ваврик здригнувся — струснув із себе солодку ілюзію безтурботного, веселого світу, ніби прокинувся, і злякано оглянувся на дружину. Вона була похмура, а в очах її він побачив спалахи гнівних блискавок.

І середений чоловік, зрозумівши, що „вже починається“, побоявся далі дивитися на „партацьку“ гру акторів-нездар, щоб не дратувати своєї дружини, „дурним сміхом“ Бо він будь-що-будь таки любив її щиро і не хотів збільшувати її мук...

Нарешті катування бідної жінки сміхом усієї залі скінчилося: завіса затулила „партацьку“ гру, а світло в залі засвітило загальну веселість на обличчях глядачів-слухачів, тільки трохи посиливши її рясними оплесками. Далі публіка потоптом рушила у фойє, до буфету...

— Може б, і ми, Зоечко, пішли трохи пройтися? — запитав необережно добродій Ваврик свою дружину.

Але пані Зоя зиркнула на нього поглядом, повним люті й ненависті.

Ти... ти людина без серця! — витиснула вона із себе крізь слізози вже такий докір.

І добродій Ваврик, потерпаючи вже всією своєю істотою, сумно замовк, не знаючи, що далі робити.

А він же ще й не уявляв усіх мук щирої супутниці життя! Він тільки приблизно притискав у своїй уяві, що білі пояркові повстяночки, мабуть, перетворилися для його бідної дружини на ті залязі розпеченні на вогні чоботи, що їх уживано в середньовічних катівнях. Насправді ці повстянички тисли-пекли, ламали живцем пальці на ногах його дружини. Від страшного болю їй двоїлося вочу. Білястосвітляні кулі на стелі та над ложами яскріли в подвійній кількості. Голова лисого добродія, що сидів перед нею через два чи три ряди, показувалася їй трохи чи не двома такими ж кулястими лямпами...

І бідолашна жінка не витримала вже цього останнього „зорового“ катування. Уже тоді, як утрете — тричі раз за разом — погашено світло, закликаючи публіку заходити до залі, на свої місця, пані Зоя скомандувала:

— Додому!

I, ставши на ноги, у сто, у двісті разів збільшила свої муки!

Добродій Ваврик і собі підскочив на ноги, переляканий, готовий рятувати свою любу дружину.

А потім вони кинулись до виходу із залі назустріч публіці, що потоком уливалася до неї. Очі багатьох із цих останніх здивовано дивились на цю пару, мовляв: „Що за диваки! Ідути геть, не додившись до краю такої чудової вистави!“

Далі гардероба... здивований погляд гардеробниці.. вестибюль із напів сонним портьєром...

Нарешті вони надворі в синьо-золотому (під'їзд театру) світі нічного міста!

Тут добродій Ваврик спробував був полегшити муки своєї дружини тим, що хотів узяти її під руку. Але вона визвірилась на нього, як на найбільшого ворога:

— Не займай мене! Дурень! Ти справжній кат! Казав: розносяться... I, зірвавши з місця, вона швидко побігла в напрямі до трамваю. Збитий з пантелику чоловік ледве поспішав за нею...

Що пані Зоя переживала в трамваї, він тільки приблизно догадувався. Бачив тільки в освітленні трамваю, як вона мінилась на виду — то блідла, то червоніла...

Вийшовши з трамваю, пані Зоя теж спочатку побігла була, але потім раптом кинулася до поблизу паркану, сіла-впала на кам'яний підмурок — i...тяжко заридала.

Приголомшений чоловік не добирав способу, як йому бути. Тупцяvся біля дружини-мучениці, заходив то з того, то з того боку. Кінець-кінцем, йому спало на думку понести її і так полегшити її страждання.

— Зоечко! — загомонів він улесливо. — Я понесу тебе... Чуеш? Пам'ятаєш, як я тебе колись, перед одруженням носив?

Пані Зоя прислухалась, перестала плакати.

— Справді, — переконував добродій Ваврик свою дружину далі, заохочений її мовчанкою. — Людей тут немає... Та й темно, хоч кого й зустрінемо...

І він узяв її обережно за стан, підвів на ноги, а далі й на руки взяв. Пані Зоя обхопила його руками за шию, притулилась головою до його голови. І чоловік швидко поніс її в темінь вулиці. Але заразом майже з перших ступнів відчув, що тепер він не зможе довго нести її так, як колись носив: тепер вона важила 70 кілограмів. А далі відчув, що руки його терпнуть, слизький смушок жінчного пальта вислизає з його долонь... Відчував, що ще трохи — і впустить... Зробив розpacливе зусилля, щоб не впустити — і з усього маху... нелегко поставив жінку на ноги... Від цього зусилля сам мало не впав...

Пані Зоя скрикнула від болю, поточилась на ногах, але водночас розмахнулась у темряві рукою й приліпила гарячого ляща чоловікові на щоку...

... Як це шановне подружжя помирилося й добилося того вечора додому, ще покрила темрява вже малоосвітлених передміських вулиць...

Знов показалися вони на видноті аж ув освітленні власного мешкання.

Тут добродій Ваврик кинувся передусім роззувати свою дружину-мученицю — здіймати з її по-вних ніг новенькі біленькі пояркові повстянички. Коли він це робив не один раз була така ситуація, що він міг ще раз чи два впіймати доброго ляща. Проте, кінець-кінцем, пані Зоя була роззута, і мир та тиша в родині були цілком відновлені...

Через деякий час пані Зоя сиділа вже на м'якому тапчані, підіпхавши під себе намучені ноги. А щасливий добродій Ваврик піdnis їй, як хворій, га-рячу каву та смачні кекси...

Упіймавши зручний момент, пані Зоя вхопила чоловіка за голову прихилила її до себе і палко по-цибуvala його в чоло.

— А знаєш, Васильчику, — мовила радісним голосом, — я така щаслива, що я вже вдома! І мені аж ніяк не шкода, що ми не добули в театрі до-краю. Актори ж грали неможливо...

— Препаскудно, — згодився й добродій Ваврик.

— І це я не тому так кажу, — вела мову пані Зоя далі, — що в мене ноги боліли, а тому, що грали, справді, жахливо...

— А так... Ти, Зоєчко, маєш цілковиту рацію. Пані Зоя ще раз ухопила чоловіка за голову й дзвінко поцибуvala.

Василь Тимошенко, фінансовий референт
Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади
підготовляє звіт.

Одумівська кімната, Торонто

— Ти в мене, Васильчику, надзвичайний!

"UKRAINIA" VACATION RESORT INC.

"УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Board of Directors: P. O. Box 1716, Stn. "A", London, Ont., Canada N6A 5H9

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 659-2963

Оселя розташована на окраїні м. Лондону, Онт., Канада. На оселі відбуваються Курси Виховників ОДУМ-у, Відпочинково-Виховні Табори Ю-ОДУМ-у, Спортивні Табори ОДУМ-у, Кобзарські Табори ОДУМ-у, одумівські зустрічі, зїзди, конференції, пікніки та різноманітні імпрези. Залі оселі, з модернім кухонним устаткуванням та зі смачними українськими стравами приміщують 800 осіб, включно з новопобудованою залею „Полтава“, і надаються на різні імпрези. На оселі також є модерній будинок для таборування, який приміщує 50 дітей, великий модерній басейн та інші будинки. Оселею керує Рада Директорів. Голова — Б. Яремченко. Зацікавлених прошу писати або телефонувати на повище подану адресу. При нагадді відвідайте оселю, а ми будемо сердечно вітати Вас.

Частина учасників-переможців одумівських конкурсів.
Зліва: Славко Новицький,
Світлана Ліщина, Василь Корець і Тарас Ліщина.

Торонто 21, лютого, 1987 р.
Фото Іван Корець

Д-р А. ЛИСИЙ

ТАК МЕНІ Й ТРЕБА!

Колись злегка кепкував я з тих, які ходили під церквами зі збірковими листами і надоїдали людям: дайте на це, дайте на те, на ветеранів, на газету, на раду, на уряд, на школу, на біженців, купіть книжку, передплатіть газету, пожертвуйте на ту чи іншу ціль і т.п. Треба було давати. І давали люди щедро, хоч самі ось недавно вилізли з ділівських штанів. Давали, не відмовлялися, бо було це, як казали, національним обов'язком.

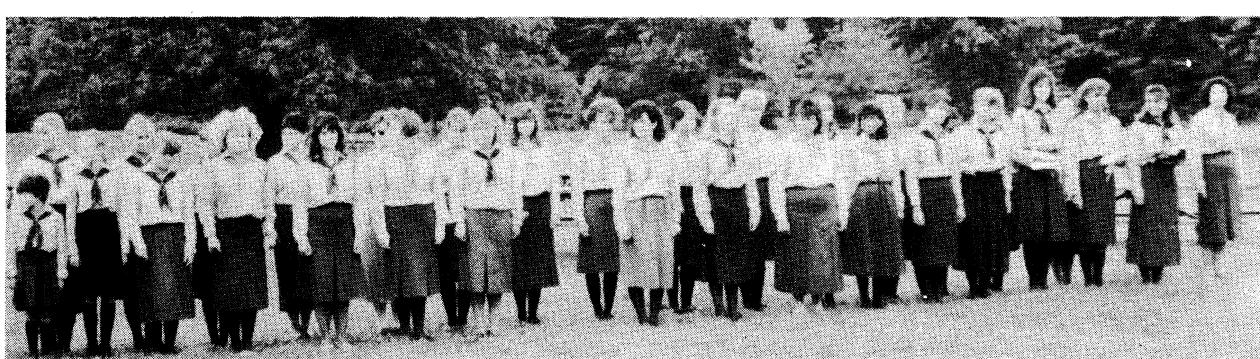
Тепер ті, що колись ходили зі списками, в більшості відійшли в безповоротне. І ось тепер я сам став таким надоїдливим і час від часу звертаюся до людей за пожертвами: чи на газету, чи щоб купили екніжку, чи на молодечу організацію. І мушу признатися, що дуже незавидною є така роля в нашому теперішньому суспільстві. Частенько приходиться діставати облизня.

В нашім суспільстві вже давно виробилися два типи людей. Ті, які завжди дають і ті, які ніколи не дають. Перших все меншає, а других все більшає. Дають здебільща ті самі люди. Тому приходиться і звертатися до них. Ось наприклад недавно звернувся я до свого давнього доброго знайомого, який

завжди був щедрий на пожертви. І цим разом він не відмовився, але вичитав мені добру лекцію, яку я не міг заперечити, бо вповні з ним згідний. Ось, каже він, я тепер є пенсіонер. Я ціле своє життя в Америці працював звичайним робітником. Я завжди передплачував дві чи три українські газети, жертвував на національні цілі. Але тепер я живу на мізерній пенсії і не можу жертвувати, як колись. Ось, якби я був інженером, доктором, бізнесменом то завжди стояв би на першому місці у списках жертводавців. То де ж наші інженери, доктори, бізнесмени? Чому я їх не бачу? Чому не звернетесь до них? Нехай куплять книжку, передплатяти газету, дадуть допомогу ветеренам, школі і т.п.

Не сказав я моєму другові, що не раз я звертався до наших бізнесменів, професіоналістів. Але ніколи не мав таких результатів, як зі звичайними робітниками. Так! На великий жаль меншає між нами звичайних жертвених робітників, а натомість більшає між нами число брюховецьких.

Інформатор ОДУМ-у Міннесоти

Група одумівок перед дефілядою на зустрічі ОДУМ-у Канади і США.
Оселя „Україна“, 6 вересня, 1987 р. Фото Іван Корець.

Віктор САБАЛЬ

СТАНОВИЩЕ В УКРАЇНІ

На засіданні правління Спілки письменників України (11.6.87) та на з'їзді вчителів України (16-17.5.87) виявилось основне протиріччя між поглядами, ідеями, домаганнями культурних діячів щодо необхідних потреб українського народу, з одного боку, і становищем Компартії України, чи радше її зверхників у Москві, з другого боку. Таке фундаментальне протиріччя існує також між потребою економічної і взагалі суспільної перебудови та позицією партійної верхівки затримати керівну роль партії в усіх сферах суспільного життя, а особливо в економіці. Нам видається, що без розв'язки цих основних суперечностей навряд чи приде до здійснення горбачовської перебудови згори та до необхідного суспільного прогресу. Можна сміливо сказати, що **саме компартія, головно її середній прошарок, цей мільйонний масив малопродуктивних функціонерів, є головною перешкодою для основних перемін у Советському Союзі.**

Ситуація в українсько-радянському шкільництві

Про це говорить статистика, що її подав **Дмитро Павличко** на пленумі Спілки письменників: «... За мовою викладання школи в нашій республіці діляться на три групи: українські, російські і змішані, тобто двомовні, які однаке, як правило, є російськими школами. Візьмемо лише обласні центри і столицю, хоч у великих, але не обласних містах України, становище так само катастрофічне. У Вінниці — українських шкіл 10, російських 21, у Донецьку — українських шкіл немає, російських 146, у Ворошиловграді — українських шкіл немає, російських 60, змішаних 1, в Запоріжжі — українська школа 1, російських 95, змішаних 5, у Дніпропетровську — українських шкіл 9, російських 125, змішаних 6, у Житомирі — укр. школі 14, російських 16, змішана 1, в Івано-Франківську — укр. школі 18, російських 6, змішаних 2, в Кіровограді — укр. школі 4, російських 17, змішаних 11, у Сімферополі українських шкіл немає, російських 51, змішаних 5, в Одесі укр. школі 3, російських 90, змішаних 7, у Полтаві — укр. школі 19, російських 16, змішаних немає, у Львові — укр. школі 66, російських 26, змішаних 11, у Миколаєві — укр. школі немає, російських 51, змішаних 5, у Ровно — укр. школі 15, російських 9, змішаних немає, в Тернополі укр. школі 20, російських 3, в Харкові — укр. школі 2, російських 156, змішаних 3, у Херсоні — укр. школі 5, російських 49, змішана 1, у Хмельницьку — укр. школі 9, російських 17, змішаних 2, у Черкасах — укр. школі 5, російських 19, змішаних 7, у Чернівцях — укр. школі 15, російських 23, у Чернігові — укр. школі немає, російських 24, змі-

шаних 6, у Києві — укр. школі 34, російських 152, змішаних 88. Якщо ж реально взяти й дорахувати змішані до російських, бо такими вони є на практиці, а офіційно такими стануть завтра, то виходить, що **українських шкіл у головних містах республіки 16%, а рос. 84%.**

У нас є тільки одна область, до росіян живе більше ніж українців — Кримська... Отже наведена статистика відбиває, крім усього іншого, той факт, що переважна більшість українських людей в обласних центрах і в столиці УССР навчається в школах з російською мовою. Звичайно, це результат закону про те, що батьки мають право вибирати мову навчання для своїх дітей (а автором закону партійна «інтернаціоналістська» централія — В.С.), **так ніби самим народженням дитина не вибирає материнської мови, ні Вітчизни».** «Правильно сказав Олесь Гончар, що закон цей — лицемірний і антидемократичний. За 27 років його активного діяння познікали українські школи з багатьох міст України, і якщо він діятиме даліше, зникнуть із містечок і сіл, і залишиться хібащо, як же болісно мені це сказати — на канадській землі... і це робиться не «руками Москви», як сказали б і кажуть наші противники, а **руками нашого всіх рівнів, усіх служб і професій республіканського апарату».** (А цей апарат — сліпий виконавець центрального апарату — В.С.).

Звичайно, Дмитро Павличко ніяк не може обвинувачувати Москву, хоча вказуючи пальцем на владу імущих у Києві, автоматично обвинувачує центр, бо ж Компартія України — це тільки територіальне відділення КПСС.

В кінцевій постанові правління СПУ записано: «Пленум вважає, що справа інтернаціонального виховання вимагає докорінної зміни у функціонуванні української мови в державних установах, науково-освітніх закладах, виробничих колективах республіки. Пленум загострює увагу літераторів і всієї громадськості на боротьбу проти проявів нігілізму, непошани до рідної мови і культури, бездуховності і космополітизму».

(«Панорама», ч. 9. 1987)

**СКІЛЬКИ Ви прикладали старань,
щоб ОДУМ у Вашому місті
був активнішим?**

Антоніна ШИЙКА

НА ЗУСТРІЧ ОДУМ-У

Група з Клівленду іздила на 37-му, з черги, величаву зустріч ОДУМу Америки й Канади. Головним „Капітаном“ цієї групи був Яків Гр. Середа з помічниками Іваном Михайлюком, та Василем Шийкою, які, бездоганно, керували автомобілем аж до оселі „Україна“ в Лондоні — Канада. Всі пасажири були задоволені.

Зустріч, цього року, була присвячена Володимирові Великому — князеві України-Русі, а також вшанували основоположника і почесного члена ОДУМу І. П. Багряного, який багато присвятив і написав для молоді.

Головне, ми всі зустрілися з Данилом Шумуком, довголітнім, в'язнем, про якого ми багато читали, а не бачили. Данило Шумук виступав на бенкеті і на другий день на обіді з добрим словом до одумівців та всієї, численної, публіки.

Зустріч була успішна. Керівники і організатори цієї зустрічі уклали добре програму, вив'язались чудово.

На другий день, в неділю, наша група і багато інших, були запрошені на сніданок, до будівничих оселі „Україна“, які багато вкладали праці і надалі працюють — для добра одумівської оселі, для ОДУМу, для молоді.

В гостиннім домі і в добром товаристві провели ми час і зустрілися з земляками, навіть, з дому і з таборів. Після, багатого, сніданку, всі численно, поїхали на оселю, на службу Божу. Після служби був обід з борщем і чудова, концертова програма.

Вечером всі пішли на ватру. Відрадним явищем було те, що наши одумівці, співали так багато пісень і всі по-українському. Присутні біля ватри ще довгенько не розходились, проводили час у товариських розмовах, співах. Щоб поговорити один з одним, а потім розйтися, розсіялися по цій широкій землі з добрими спогадами.

Щира подяка керівникам і організаторам цієї зустрічі, за їхню активну, щиру працю. Для кухарок, що так смачно приготували, як на бенкеті, так і на обіді, для танцюристів, для декляматорів, а головне пані Галі, яка чудово продекламувала поему „Червоні Маки“. Всі були захоплені і нагородили її рясними оплесками.

Закликаємо інших відвідати, гостинну, оселю „Україна“ в Лондоні, Канада і самим переконатися.

Зустріч пройшла величаво. Морально задоволені, з приємним враженням залишали оселю „Україна“. Бо стоймо на становищі, що єдиність і згода є завжди запорукою нашої сили та успіху.

А для гостинної і милої родини Миколи і Олі Співаків, щире спасибі від всіх клівеландців цієї групи.

Іхали додому з добрым настроєм і з надією приїхати ще й на другий рік.

Головний контролер оселі „Україна“
Василь Мучичка.

Фото Вас. Тимошенка

Анатоль ЮРИНЯК

МИ ОДУМ-У ХОРИСТИ Й БАНДУРИСТИ

Ми ОДУМ-у хористи й бандуристи:
Дівчата й хлопці, старші й діти — всі всуміш.
Не ваблять нас ні камікси, ні твісти —
Нам рідна пісня наймиліш.

Бринить струна, тримтить в руках бандура,
Тримтять серця із грою, співом в такт.
Зника з очей щоденщина понура —
В безсмертя духа всі глядять.

Бренить струна, зближа словами пісня
Далекі й близькі одчайдушні дні.
І серце чує вже воскреслу ніжну
Крайну предків на Дніпрі.

Це щастя справді — юнакам, дівчатам
Стояти поруч матерів, батьків
І спрагло в душу з піснею вибирати
І мужній гарп і біль віків.

Чарівна мрія, предків милий краю!
Нам не забути дум твоїх, пісень,
Нам пісня дух гартує і єднає —
Ми віримо у слави день! ...

Ми ОДУМ-у хористи й бандуристи,
Китастий Гриць — мистецький керівник.
Ми всі обіт даємо урочистий
Служить мистецтву весь наш вік!

Чикаго, 1965 р.

Т. ХОХІТВА

ПРО ПОЕЗІЮ ТА ЩЕ ДЕЩО

Прочитав оце в журналі „Молода Україна“ за жовтень 1987 року нотатку Ксені КОЗАК „ВІДРОДЖЕННЯ МОВИ“, а в ній віршик тієї дванадцятирічної дівчинки з України Анджели Рюмшиної, який вона назвала „МРІЯ“. Мені він дуже заімпонував, у ньому відчувається простота і щирість вислову молоденької дитячої душі, яка ще не зіпсуга хитро-мудрими „метафорами та синекдохами“ з теорії літератури, засвоївши які, деякі наші, з дозволу сказати, „поетеси“ та „поети“ пишуть і обдаровують нас своєю „поезією“.

Прочитавши цей славний художній відблиск ще дитячого мислення, мені пригадався недавно прочитаний у газеті „У.В.“, за 22-11-87 р., ніби критичний коментар Миколи Щербака, під назвою „НА КРИШТАЛЕВИХ СТРУНАХ“ (!), яким автор, як рецензент, дуже похвально висловлюється про поетичну творчість поетеси Марти Калитовської, представляючи читачеві її недавно видані поезії „СВІТЛОТИНІ“. У цій своїй рецензії шановний автор пропонує увазі читача (без сумніву) найкращі, на його погляд, зразки з творчості шан. поетеси Марти Калитовської.

Я не беруся аналізувати чиось поетичну творчість, лише дозволю собі порівняти творчість вище

згаданої дівчинки Анджели з творчістю ніби дозрілої вже поетеси М. Калитовської.

Віршик дванадцятирічної Анджели звучить так:

Як серце б'ється!
То життя горить,
Мов горобина
На губах гарячих.
Здається, щастя уві сні летить,
І я від радості сміюсь і плачу.
Я бачу журавлині ключі
Над рідною землею
України.
І синьоокі проліски весни,
Принесені на крилах журавлиніх.
І потекли струмочки по землі,
І трави у садах зазеленіли,
І свічі холоднюючої зими
Під ясним сонцем догоріли.

А тепер прочитаймо виbrane найкраще шан. рецензентом з поетичної творчості уже дозрілої поетеси:

До п'яти океану
Вчепився місяць.
Він його колише
І співає...
На п'яті океану
висить місяць
То не місяць
— ліхтар...

Або ось таке:

Дитина верещала,
Розбудивши день.
Сонце качало хмари
і само стало паляницею.
Хлопець вдарив сонце
в лиці, і воно зів'яло...

Нехай читач сам порівняє ці два зразки творчості і зробить свій висновок. А мені ця творчість уже дозрілої поетеси нагадала ті часи, коли ще дома в Україні пробували проявити себе в поетичній творчості так звані футуристи. Пригадую з одного футуристичного вірша таке:

...І мокрий тротуар
Хапається за подерту підошву
І сам намагається
Вперто
Йти...

Це мені здається дуже подібним до:

„До п'яти океану
вчепився місяць...“

Та тих футуристів просто висміяно ї вони (здається) отямылися, а тут люди не соромляться називати поезію щось таке, чому не придумаєш назви. Чи ті „поети“ та „поетеси“ просто кепкують з бідного читача?..

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугу
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гюмідіфайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕЛЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїжджати до наших SIPCO і наповнити авта бензиною.

В одному з своїх літературно-аналітичних творів, відомий літературний аналітик Анатоль Юрінський пише: „Читаючи по-мистецькому написаний твір, ми нераз зазнаємо таких глибоких емоційних зрушень і лету уяви, що, поринувши в світ геройв твору, переживаючи разом з ними їх радощі і горе, забуваємо цілком, де ми...“

Поезія належить до найвищого мистецтва слова, і просто гріх називати поезію словесний бур'ян. Моя свідомість підказує мені називати мистецтвом лише той художній твір, який впливає на емоційний бік людської психіки і викликає в людині чисто емоційні почуття якоїсь внутрішньої насолоди, яка діє на психіку людини й викликає в неї бажання хоч намагатися стати подібним до любимого героя твору. Це в прозі. Поезія ж повинна нести людину на своїх мрійних крилах у нечувані світи лише душевних переживань. Такий мій погляд на поезію і лиш таку поезію я визнаю за справжню.

Та крім того віршика тієї дівчинки Анджели з України, в цьому самому числі журнала „М.У.“ є ще дещо, на мій погляд, дуже поважне. (Поважним є увесь журнал). Ним є лист студента Львівського університету Романа Гавришко та до нього додаток: „В Україні українські студенти висловлюються про важливість української мови. Беручи це під увагу, ми українські студенти в Америці повинні тепер тим більше слідкувати за українською пресою в УРСР. В Україні готові зайти цікаві зміни, яких ми повинні бути свідомі!“.

Та мабуть лише „...бути свідомими“ далеко не досить. Сьогодні кожна патріотично-свідома людина в Україні зрозуміла жах втрати своєї мови. А втрата своєї мови межує з вандалізмом, бо втрачати свою материнську рідну мову це те саме, що руйнувати всі культурні здобутки свого народу, а руйнування пам'яток є не що інше, як вандалізм. Отже, на захист української мови, а значить і української культури від вандалізму мають повне моральне право стати українські студенти не лише в Америці. Дуже лично б українським студентам у цьому світі через студентів у Радянському Союзі, присоромити тих в Україні, хто, втративши всяке почуття людської гідності, зрікається своеї рідної мови, а значить і культури свого народу. Сьогодні на керівних посадах в Україні сидять не безбаченки та якісь неуки й тому не віриться, щоб керівники сучасної УРСР були такими бездарами, що нездатні опанувати двох мов та не розуміють того, що знання двох або й більше мов підносить людину на вищий щабель культури та інтелігентності. А хто не намагається стати культурнішим та інтелігентнішим, той є трохлодит, так само, як той хто фізично здатний до праці, а живе за рахунок праці іншого, є людоїд.

Грудень 1987

В ТОРОНТО ВШАНУВАЛИ ІВАНА БАГРЯНОГО

18 жовтня ц.р. заходами організацій УРДП, ОДУМ, СУЖЕРО і ТОП у заповненій залі при православній катедрі Св. Володимира відбулося вшанування св. п. Івана Багряного у 80-ту річницю його народження. Організацією вшанування займався комітет у складі: Григорій Мороз — голова Крайового комітету УРДП, Віктор Кошарний — член Центрального комітету цієї ж організації, Микола Мороз — член Центрального комітету ОДУМ-у та Олександер Харченко — другий редактор журналу *Молода Україна*, а також дуже активний організатор багатьох успішних вечорів, зокрема літературних, під маркою журналу *Молода Україна* і для його підтримки.

Доповідь про Івана Багряного під заголовком „Щастя, долі і правди шукач“ близькуче прочитав Микола Француженко з Вашингтону — публіцист і радіокоментатор на українських програмах „Голосу Америки“. Доповідач висвітлив постаті Івана Багряного як поета, письменника, політика, громадянина і людину з великої літери.

Після доповіді торонтської читці художнього слова проілюстрували твори і уривки з творів Івана Багряного, а саме: Зіна Присаченко-Зубович по високомистецьки передала поему „Монголія“ і вірш „Фрагмент“ зі збірки „Золотий бумеранг“, виданої в Україні 1923 року, яку, як відомо, високо оцінили видатні українські літературознавці; Інас Омеляненко прочитав інші цікаві вірші Івана Багряного, які були надруковані в часописах в Україні на початку 20-их років; Валентина Родак — уривок з твору „Звіролови“. Група одумівок під керівництвом Валентини Родак доповнила програму співом українських пісень під акомпаньемент бандур.

Вступне слово промовив Олександер Харченко, а програмою проводив одумівець з молодшого покоління в організації ОДУМ, адвокат Віктор Ліщина.

Перед програмою, яка включала й обід, після служби Божої в катедрі Св. Володимира, по св. п. Іванові Багряному відбулася панахида з участю кафедрального хору.

C.K

N. - J. SPIVAK LTD.

1158 Wonderland Road

LONDON, ONTARIO

N6L 1A6

(PRE-MIX CONCRETE)

Др. А. ЛИСІЙ

НА МАЙДАНІ КОЛО ЦЕРКВИ

Революції там не було...Але там було багато людей з близьких і далеких поселень. Вони приїхали, щоби побачити нову споруду-церкву, збудовану горсткою українських людей в Блюмінгдейлі біля Чікаго. Стояли вони на майдані біля церкви і подивляли її красу і новину та хвалили тих, які будували її своїми власними руками і кишенями, і після кількох років наполегливих старань оголосили про відкриття і посвячення її. Від нині вона, ця церква, буде центром їхнього життя, спілкування, буде утвердженням віри їхньої, своєї давньої батьківської, православної.

Не можна не висловити подиву тим небагатьом людям в Блюмінгдейлі. Вони досягли того, що не легко досягається в нашім суспільстві. Вони збудували святиню не тільки для себе, але і для прийдешніх поколінь, які будуть гуртуватися біля неї, як біля цілющого джерела своєї віри і, надімося, як біля центру українського національного життя. Оце останнє заставляє нас добре подумати що будувати і що не будувати? Які будови є мертві, а які є живі? Куди треба вкладати народні гроші, а куди ні? Дуже часто чуємо між нашими прихожанами вже добре уяложену фразу: все зникне, зникнуть партії, уряди, товариства, організації і т.д., але залишиться Церква! І думаючи про натуральну долю кожної еміграції не можна не погодитися з цим пророкуванням. Однак разом з цим турбує нас також думка: яка Церква? Чи така, яка буде лише місцем моління за наші власні душі та благанням Всешишнього, щоби простив нам наші гріхи і улегшив нам нашу евентуальну подорож у страшне невідоме? А чи Церква, яка буде центром не тільки релігійного, але і національного українського життя? Тобто буде тим смолоскипом, від якого проміння нашої релігії та національної ідентичності буде наснажувати нас і наші прийдешні покоління. Чи це буде Церква, з амвону якої щонеділі будемо чути поучення про житія святих та пригадки про наші грішні діла, чи з амвону якої будуть лунати слова про наше химерне сьогодення, слова про життя і погляд вперед, про наші релігійні і національні потреби і турботи, про цілі вищі і благородні, про наших людей там, де будувати церкви невільно?

Пригадуються при цім слова сучасного українського письменника, який там (не тут!) у своїй книжці писав про наших предків-козаків, які в давнину будували церкви-святині і передали їх нам — їхнім нащадкам. Він каже, як колись повержені за порожці засновували монастирі, стриглися в ченці та брали до рук, замість шабель, книги святого писання. І збираючись на ради вони вбачали ціль свого життя у воздвиженні великих соборів-пам'ятників незломаності їхнього духу. — „Воздвигнемо його, цей собор, — казали вони — щоб піднісся над степами і буде незломаний дух наш жити у святій цій споруді і наша воля сяятиме в небі блиском

КРЕДИТОВА СПІЛКА "СОЮЗ" — ПОВНІСТЮ ДО ВАШИХ ПОСЛУГ

Запрошуємо Вас познайомитись із нашими фінансовими послугами і вибрати одну з них яка буде найбільше үигідна Вам. Чекові конта, ощадничі конта, Р.Р. С.П., Р.Г.О.С.П. (на закуп першої хати), різні позики, грошеві перекази, чеки для подорожуючих, і багато більше. Ваша Кредитова Спілка має великий вибір фінансових послуг щоб задоволити Вашу потребу. Розрахуйте на нас із повним довір'ям на позики із найнижчими відсотками і дорадчу обслугу. Ми є Кредитова Спілка "СОЮЗ" яка є повністю до Ваших послуг. Звертайтесь до нас за всіма Вашими фінансовими потребами.

2299 Bloor St. West

Toronto, Ontario M6S 1P1

Tel. 763-5575

406 Bathurst St.

Toronto, Ontario M5T 2S6

Tel. 363-3994

9:30 am-6:00 pm	Понеділок	12 noon-5:00 pm
9:30 am-6:00 pm	Вівторок	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-6:00 pm	Середа	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-8:00 pm	Четвер	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-8:00 pm	П'ятниця	10:00 am-7:00 pm
9:00 am-3:00 pm	Субота	9:00 am-3:00 pm

неосяжних бань. І хоч шаблю вибито нам з рук, але з серця не вибито духу волі і ждання краси. Наша непокора в цім витворі стане серед степів наївки, а в тому гроні соборних бань житиме горда і невгнута душа народу!"

Дай Боже, щоби невгнущий дух нашого народу панував у стінах нової церкви!

Інформатор ОДУМ-у Міннесоти

Ол. ПОШИВАНИК

ПОСВЯЧЕНО НОВУ ЦЕРКВУ СВ. АНДРІЯ КОЛО ЧІКАГО

На концерті релігійного співу сидять владики, духовенство та численна публіка.

Фото Ол. Пошиваник

Недалеко Чікаго, у містечку Блумінгдейл, Ілл., в неділю, 8-го листопада 1987 р. відбулося посвячення гарного новозбудованого храму Божого Української Православної Парафії св. Андрія. Чин посвячення, призначеного 1000-літтю Хрищення України, завершив Митр. Мстислав, у сослуженні Арх. Константина, Єп. Антонія та численного духовенства.

На цю небуденну подію зібралася велика українська соборна громада. Після років праці й великої жертвенності парафіян, парафія дожилася радісного дня: посвячення і перехід у новий Божий Храм. Це радісна подія для всієї української громади тим, що це перша українська православна церква в чікагській околиці збудована останньою повоєнною еміграцією. Обличчя сяяли, радістю.

Церква, хоч модерної архітектури, має український вигляд. Дах покритий блакитною черепицею. Вхід наближається виглядом до Святософіївського Собору, а золотоверхі бані і хрести зроблені на взір давніх козацьких, у стилі бароко.

Парафія складається з 150 родин. Цей двомільйоновий проект парафіян започаткували, коли в парафії було лише 60 родин. Таке велике діло можна дійсно подивляти. Тому не диво, що будування церкви св. Андрія підтримало чимало жертвених прихильників, навіть серед людей з-поза парафії.

Церква, розрахована на 350 вірних, на посвячені була битком заповнена мирянами та гостями, які заповняли і проходи, і вход, і навіть стояли при вході до церкви, напевно було понад вісімсот осіб. Хори, розраховані на вісімдесят, вмістили удвічі,

або й більше. Модерна структура церкви витримала надмірний тягар людей, і тепер архітектори, структурні інженери й будівельники напевно спатимуть спокійно.

Святкування розпочалося у п'ятницю вечером виставкою релігійного мистецтва, в якій узяли участь мистці: Багавдин (Нью Йорк), Вирста (Париж), Зубар (Філадельфія), Гарасовська-Дачишин, Рейнарович, Коваленко, Коломиєць, Кочман (Чікаго). Виставка, яку зорганізувала Леся Палій, продовжувалася до неділі. Виставку оглянуло коло 2,000 осіб.

В суботу, після проби двох об'єднаних хорів, відправлено Вечірню в новій церкві, посередині церкви перед іконостасом. О годині 7-мій, в новій церковній авдиторії імені Івана Трухлого відбувся соборний концерт релігійної творчости п'ятьох церковних хорів, четырьох чікагських, один хор з Міннесоти. Між виступами хорів, Микола Француценко, радіодиктор і майстер слова, читав уривки класичних творів релігійної і сучасної тематики і деяку свою працю. У програмі виступили: Хор св. Андрія в Блумінгдейл — дир. д-р Василь Трухлій, Об'єднаний Хор Православних Церков Міннесоти — дир. Кіра Цареградська, хори „Ірмос“ та „Прометей“ при католицькому соборі св. Володимира і Ольги під дир. Надії Савин та Хор ім. Митр. Шептицького (хори католицької катедри св. Миколая і церкви св. Йосифа — дир. Юрій Яримович. Програму заповідали Людмила Мазяр і Юрій Демченко, на концерті було понад 700 людей.

В неділю, о 9-тій годині ранку, церква вже була заповнена вірними і гостями, між ними конгресмен

Гайд з родиною, сенатор Володимир Дудич, Лев Казанівський — представник канцелярії Губернатора Томпосна, майор містечка Блумінгдейл Тенуто та інші. Телевізії і фотоапарати були наставлені. Мікрофони Голосу Америки записували триденну подію. Митрополита Мстислава привітали хлібом і сіллю, та почалися церемоніальні підготовки і саме посвячення — церкви, вівтаря, престолу та відправа Святої Літургії. Об'єднаний хор св. Андрія і Міннесоти співав могутньо. Літургію, посвячення і суботній концерт записано найновішим способом накручення диджитал. Їх буде видано у формі касет і відео, які можна буде закупити в грудні.

Для мирян і гостей це була рідкісна і небуденна подія. Тут були три владики і ряд священиків-служителів, а саме: о. Головко — парох, о. Кулик, о. Женчуж, о. Дам'ян, о. Месцишин, о. Метулинський, о. Репа, о. Непрель, о. Куданович та діяconi о. Поліщук, о. Бринь, і о. Корсунь. Між гостями у церкві були українські католицькі священики: о. Бутринський і о. Чировський, та із грецької церкви були о. Куфа і о. Афаназій (та напевно інші не відомі репортерові). Тут був і мистець Борис Макаренко, який розмалював пляни на вхідні двері церкви — батько Святослава Макаренка, якого гарні вітражі прикрашають церкву. О. Ситник, по-передній парох, який крім душпастирської праці фізично працював над будовою, і найголовніше, виробив бані на церкву, не прибув з Каліфорнії — кажуть, що саме тепер перебуває в Австралії. Багато людей допитувалися за ним і жаліли, що його не було.

У своєму слові до соборної святочної громади, Митр. Мстислав підкреслив, що Українська Православна Церква не є другорядною церквою і за-кликав до більш широї і ще крацьої співпраці між українськими церквами.

Після посвячення, уже із певним відпружненням парафіян, відбувся бенкет у новій парафіяльній за-лі, з участю 575 осіб за столами. Багатьом, що не закупили квитки наперед, не було місця. За головним столом сиділи: митр. Мстислав, архиєпископ Константин, єпископ Антоній, парох св. Андрія о. Сергій Головко, голова чікагського деканату о. Орест Кулик, голова парафії Іван Козацький, голова будівельного комітету д-р Василь Трухлий, голова Комітету 1000-ліття Українських Православних Церков на Америку д-р Анатолій Лисий та голова громадського Чікагського Комітету 1000-ліття Роман Мицик. Бенкетом проводили: Лара Благута і Любо Цепинський.

У своїй промові Владика Константин склав при-знання парафії св. Андрія та цілій українській гро-маді за поставлення гарної церкви, порівнюючи їхню працю до діла колишніх працьовитих монахів Печерської Лаври. На посвяченні було багато представників українських організацій та отри-мано багато привітів, між ними від президента США і губернатора Іллінойс.

Перед церквою Св. Андрія стоять одумівці з Міннеаполісу: П. Бугаєнко і д-р Анатолій Лисий та Anat. Лютаревич який тепер замешкує в околиці Чікаґо.

Для будови нової церкви св. Андрія спричинилося багато людей і фінансово, і фізичною працею, хто як міг, хто скільки міг. У церкві висить список усіх дотеперішніх жертводавців. Запевняють, що колись буде і пропам'ятна книга, і таблиця, де будуть поміщені золотими літерами всі жертводавці й ті, що без винагороди відпрацювали сотні годин при будові й викінчуванні церкви. Крім поважних датків, фінансову допомогу в формі низькопроцентової будівельної позики удалила Каса „Самопоміч“, без чого реалізація такої будови напевно не була б можлива, бо банки не позичають на будову церков.

Парафія св. Андрія постала в 1970 р. у Давнерс Гров. У 1980 р. парафія закупила 15 акрів землі в Аддісон — тепер Блумінгдейл, де існуючий тоді будинок перероблено було на тимчасову церкву. Тепер це буде додаткова заля. При церкві започатковано кладовище. Це в майбутньому може стати українським православним культурним центром се-редніх штатів Америки. Отак, повоєнна іміграція залишить наступним поколінням й історикам гарну пам'ятку свого активного і творчого життя поза межами України.

**ЯК ВИ не допоможете своїм дітям,
ніхто за Вас того не зробить!**

Іван БАГРЯНИЙ

РІДНА МОВА

Мово рідна!

Колискова

*Материнська ніжна мово!
Мово сили й простоти,
Гей, яка ж прекрасна Ти!*

*Перше слово — крик любови,
Сміх і радість немовляти —
Неповторне слово «Мати» —
Про життя найперше слово...*

*Друге слово — гімн величний,
Грім звіття і клекіт орлій, —
Звук «Вітчизни» неповторний
І простий, і предковічний...*

*Ну, а третє слово — «Мила» —
Буря крові, пісня рвійна
І така, як пах любистку,
І така, як мрійка мрійна...*

*Перейшов усі світи я —
Є прекрасних мов багато,
Але першою, як Мати,
Серед мов одна лиши ти є.*

*Ти велична і проста.
Ти стара і вічно нова.
Ти могутня, рідна мово!
Мово — пісня колискова.
Мова —
матері уста.*

Хабаровськ 1937

НАРОДНИЙ КАЛЕНДАР

Січень — року початок,
зими — серединка.

В зими день,
як у зайця хвостик.

Як снігами землю вкрито,
то вродиться в полі жито.

Як тріщать дрова в печі,
буде мороз уночі.

ЗАБІЛІЛА НАША ХАТА

Забіліла наша хата,
Забіліло все навколо.
Завірюха пелехата
Прилетіла із яруг.
Прилетіла, насніжила
На стежину лугову
І на спомин залишила
Білу бабу снігову.

ЗРОБІТЬ ПРИЄМНІСТЬ і користь
Вашим дітям — пошліть їх літом
на один із таборів ОДУМ-у!

**Одумівський Журнал „Молода Україна“ під патронатом Комітету
Українців Канади влаштовує**

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР

**у 20-ту річницю від дня смерти Євгена Маланюка — видатного поета,
мислителя, публіциста, суспільно-громадського діяча. Вечір відбу-
деться в НЕДІЛЮ 28 ЛЮТОГО 1988 року, в ІНСТИТУТІ СВЯТОГО ВО-
ЛОДИМИРА 620 Spadina Ave, Toronto. Початок о 4-ій годині по-півдні.**

**У програмі ВЕЧОРА: Доповідь на тему — „Головні аспекти світо-
гляду Є. Маланюка“ — прочитає доктор Юлія Войчишин. Про поетику
Євгена Маланюка розповість магістер Орест Павлів. Твори читатимуть:
Світлана Кузьменко, Надя Ковальчук, Інас Омельяненко.**

**На Літературний Вечір у пам'ять Євгена Маланюка запрошуємо
шанувальників поета, любителів українського мистецького слова та
всю українську громаду Торонта й околиць.**

Після мистецької програми — товариська зустріч і чайна гостина.

лу, Товариства ім. Княгині Ольги, і пані Оля Співак як давня приятелька. Третью привіт склала пані Галина Володченко. Вона сказала, що Т. Панасейко приїхала до Канади, до міста Лондону молодою жінкою, але не залишилася в чужому оточенні. Знайшла собі працю і зразу включилася в громадську роботу коло церкви. Вступила в жіноче Товариство ім. Княгині Ольги де весь час була в управі. Довгий час відвідувала хворих в шпиталях, була декілька років заступницею касира. Також працює на оселі „Україна“.

Пані Т. Панасейко подякувала всім присутнім за те, що влаштували прийняття і за гарний подарунок. Опісля привітала маму дочка Ніна Зелений і подякувала всім присутнім за гарний вечір. На заклик Галини Володченко, Гая Кошман і Віра Яремченко зібрали 30 дол. на „Молоду Україну“. Забавлялися всі до пізнього вечора.

Галина Володченко

З ЖИТТЯ ОДУМ-У МИННЕСОТИ

**

Від імені управи ТОПу висловлюємо велику подяку пані Оксані КОЛЕСНИЧЕНКО за влаштування вечірки для наших членів та за цікаві оповідання про свою подорож на Україну.

**

СЕРДЕЧНІ ПОЗДОРОВЛЕННЯ та ПОБАЖАННЯ висловлюємо Галі Гайовій з нагоди народження донечки МАРИНКИ. Бажаємо новонароджений швидкого укріплення здоров'я, а новій мамі також багато років здоров'я та щастя зі своєю донечкою.

**

На запрошення ІСТОРИЧНОГО ТОВАРИСТВА Стейту Міннесота ансамбль бандуристів нашої Філії виступив з різдвяною програмою в історичнім селищі, яке є збудоване в Шакорі, Мінн. Багато відвідувачів цього дуже цікавого автентично-історичного містечка висловлювали подив і вдячність нашим молодим бандуристам, які познайомили їх з груповими або сольовими співами українських колядок. Гратулюємо вас всіх.

**

Група БАНДУРИСТІВ ОДУМу також виступила на храмовім святі парафії Св. Михаїла. До успішного виступу додав також п. Залуцький, який виступив з декламацією в супроводі бандуристів.

**

Управа парафії Св. Михаїла звернулася до Філії ОДУМу з вимогою збільшення заплати за використання приміщення парафії для заняття ОДУМу. Теперішня заплата виносить 15 дол. за кожний вечір (2 год. що-понеділка) тобто 60 дол. за місяць. Управа в своєму листі зазначає, що якщо ОДУМ буде приймати активну участь в пікніках, базарах та інших активностях парафії, тоді ця платня залишиться незміненою. Інакше вона буде піднесена до 35 дол. за дві години (тобто 140 дол. місячно). Управа ТОПу і ОДУМу тому цим звертається до всіх своїх членів приймати активнішу участь у житті парафії та виявляти більшу жертвеність на її потреби.

**

Валя і Ліда ПОЛЕЦЬ поїхали до Еспанії відвідати Зіну, яка там працює. Чуємо, що вже зустрілися, мають прекрасні враження, подорожують та нарешті зупиняться на довший час в Барселоні. Співчuwamo Олександру і Грицеві, які залишилися вдома самітніми.

Бл. п. Дмитро Співак

У П'ЯТУ РІЧНИЦЮ

Вже п'ять років як упокоївся наш дорогий син Дмитро — батько двох синів Дмитрика і Михайлика. Він відійшов у вічність 30-го січня 1983 р. У його світлу пам'ять складаємо 200 дол. на журнал „Молода Україна“.

Вічна їйому пам'ять!

Батьки Оля і Микола Співак

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ІВАНА НОСОВЕНКА Ошава, Онт.

У першу болючу річницю відходу у вічність (3-го січня 1987 року) моого дорогочого чоловіка, батька, дідуся і прадіда, бл. п. Івана Носовенка, замість квітів на могилу складаю дар у сумі 400 дол. на фонд ім. Петра та Ольги Неліпів при „Молодій Україні“ і 25 дол. на пресфонд журналу „Молода Україна“.

Нехай пам'ять про покійних завжди буде з нами, а канадська земля хай буде їм легкою!

Вічна їм пам'ять!

Дружина Мотря Носовенко

МОЛОДЬ – МАЙБУТНЄ

НАЦІЇ!

Допомагайте молоді

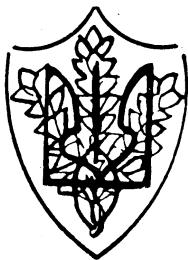
морально й

матеріально.

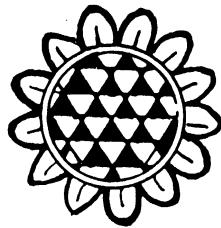
ОДУМ потребує

Вашої помочі!

Батьки! Матері!
Чи Ви вписали своїх дітей
до ОДУМ-у?

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Володимир ПЕРЕЯСЛАВЕЦЬ

ДЗВОНИ В УКРАЇНІ

(До роковин 22-го січня 1918 і 1919 років)

Задзвонили срібні дзвони в Україні,
Аж по світі по широкім стало чути:
„Зустрічайте Воскресіння день! Віднині
Навік-віки Україні вільній бути!“

Зашумів відвічний Київ прaporами,
Розлилась народу повідь по Подолі,
На майдані на Софійськім з корогвами
Зустрічала Україна свято волі.

Задзвонили срібні дзвони в Україні,
Аж по світі по широкім стало чути,
Що не нарізно, але в сім'ї єдиній
Український славний народ хоче бути!

Україно, нездоланна віща Мати
Володимира, Богдана і Тараса!
Бог Тобі призначив жити, не вмирати,
Бути світові як захист і окраса.

Задзвонили срібні дзвони в Україні,
Аж по світі по широкім стало чути:
Хай про вірність молодецьку батьківщині
На науку поколінням скажуть Крути.

I хоча ще не скінчились смутки-болі,
I страждання не минулися останні,
Не заступлять чорні хмари сонця волі,
Що промінням розцвітає на світанні.

Bo про те, що наша правда не загине,
Що бажання наші в пута не закути,
Задзвонили срібні дзвони України,
Щоб повік було по всьому світі чути.

Сторінку Юн. ОДУМ-у
оформив Василь Корець

ПАМ'ЯТНИЙ ДЕНЬ

Пам'ятний і славний день 22 січня в історії українського народу. У цей день 1918 року столиця України — Київ — сповнилася радісним і щасливим гомоном: у церквах дзвонили дзвони, а на великій площі перед собором св. Софії зібралися тисячі народу. Грали оркестри, маршували колони українського війська, маяли прaporи. Сповнилася давня мрія українського народу: впала московська царська влада, і Україна проголосила себе самостійною, вільною державою.

А через рік, у той же самий день 22 січня, на тій же площі св. Софії в Києві проголошено злуку всіх українських земель в одну спільну Соборну Українську Державу. Тоді об'єдналися разом Західня Україна із Наддніпрянською Україною, щоб міщнів і розривався український народ у власній вільній державі.

День 22 січня 1919 року — це один з найкрасіших і найсвітліших днів в історії України.

ЩЕДРІВКА

А в полі, полі,
Сам Господь ходив,
Сам Господь ходив,
Зерно розносив.
Діва Марія
Бога просила:
„Уроди, Боже,
Жито, пшеницю,
Жито, пшеницю,
Всяку пашницю.“

Сію, вію, посіваю,
З Новим Роком вас вітаю.
Будьте здорові з Новим Роком,
Ta з Василем,
Дай, Боже!

Оленка і Микола Ємець вручають квіти від ансамблю бандуристів ім. Г. Хоткевича маестрові Володимиру Колесникові під час виступу Капелі ім. Тараса Шевченка.

Торонто 12 грудня, 1988 р.
Фото Іван Корець

ГОЛОДНА АБО ВОДЯНА КУТЯ

Голодна кутя

Перед Водохрещами в Україні справляють другий Святвечір. Звуть його ще голодна кутя. Голодною кутею цей Святвечір зветься тому, що в цей день дуже строгий піст.

По полуничі в церкві святять воду. До того часу, поки посвятять воду, ніхто не їсть і не п'є нічого. Навіть води не п'ють. Випивши святої води, можна вже й перекусити.

Увечері йдуть до церкви на вечірню та всеничну. Повернувшись з церкви, сідають за Святу вечерю. На цю вечерю готують кутю та узвар, варять вареники, голубці та всякі інші страви. Усі страви готують з рослинних продуктів.

У цей вечір „проганяють кутю“. Дівчата та хлопці по вечірі виходять на вулицю, б'ють палицею об паркан, здіймають галас, сміх, грають у сніжки. Це — останній день радісних різдвяних свят і його проводять весело. У деяких місцевостях у цей вечір щедрують.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

6.1.1846	У Києві засновано Кирило-Методіївське Братство
11.1.1647	Помер Київський Митрополит Петро Могила
14.1.1649	Тріумфальний в'їзд Богдана Хмельницького до Києва
22.1.1918	Проголошення 4-тим Універсалом Укр. Центральної Ради незалежності України
22.1.1919	Проголошення соборності України
29.1.1918	Бій під Крутами

ОДУМІВЦІ!

Присилайте матеріали

про вашу діяльність!

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

В/ПОВАЖАНИЙ ЛЕОНІДЕ АНДРІЙОВИЧУ!

Надсилаю до Редакції мої думки „ПРО ПОЕЗІЮ ТА ЩЕ ДЕЩО“. Ці мої думки були викликані в мене молодими людьми, з іменами яких я зустрівся на сторінках журнала „М.У.“, а саме: Ксенею Козак, Анджелою Рюмшиною та Романом Гавришком.

Я думаю, що якийсь контакт між нашою тут українською свідомою молоддю та українською молоддю в Україні не лише бажаний, а просто небайдужий. Я, в своїм дописі, умисне не пишу про можливі способи того контакту, залишаючи це для керівників ОДУМ-у, але вважаю, що того, що відбувається зараз в Україні з українською мовою ви, молодші від нас наші діти, не смієте бути лише спостерігачами, а мусите винайти якийсь спосіб впливу на ті події, не спосіб „закукурічено-войовничий“, а спосіб культурно-дипломатичний, який би сягав аж до дружніх запросин студентів з України сюди на літні вакації, а з тим, заведення міжстудентської дружньої переписки УКРАЇНСЬКОЮ мовою. Та хіба мало є способів контакту з нашого боку, а з того боку — може ж таки горбачовська „голосність“ та „перестройка“ щось і означає там, а не є лиш порожніми звуками.

З пошаною,
Т. Хохітва.

27 грудня, 1987
Міссісага, Онт.

Вельмишановний п. Ліщина!

Пересилаю Вам \$1000.00 дол. Це є гроші які ми заколядували в Ошаві на журнал *Молода Україна*. Бажаємо Вам щастя і здоров'я в Новім Році!

З пошаною,
Ігор Лисик
Ошава, Онт.

До Редакції
„Молодої України“
Торонто.

Хвальна Редакціє!

З нагоди Різдва Христового і Нового Року бажаю Вам всього найкращого і широко дякую за Вашу підтримку.

На ваші потреби, в залученні, пересилаю чек.

З правдивою до Вас пошаною
д-р Евгенія Пастернак С.М.
23-го грудня, 1987 р.

Вш. Редакціє!

Бажаю Вам доброго здоров'я і успіхів у вашій праці. Я дуже люблю читати „Молоду Україну“.

Ніна Гончаренко
Інгерсол, Онт.

Пане редакторе!

Бажаю всім членам редакції та адміністрації веселих Свят Різдва Христового та щасливого Нового Року.

З правдивою пошаною до Вас
В. Побивайлло

Шановна редакціє!

Житом, житом із долоні
По долівці, по ослоні
Сію, сію в вашій хаті,
Будьте дужі і багаті!
Хай живеться вам нівроку,
З новим щастям з Новим Роком!“

Вітаю всіх молодоукраїнців!

Широ Ваш

Д. Грушевський
Чікаго, США
20 січня, 1988 р.

Вш. редакціє!

Бажаю доброго здоров'я та великих успіхів у Вашій праці для добра українського народу, та всього найкращого у Новім Році!

З пошаною.

Володимир Передерій
Судбури, Онт.

Дорогий п. Л. Ліщина і вся Ваша родина!

Хай народжене дитятко Ісус Христос всіх Вас тримає у своїх обіймах на довгі роки, щоб Ви ще своєю жертвою працею для громади п. Л. Ліщина збуджували українські душі.

Наталя Носенко
Детройт, США

До хвальної Редакції та Адміністрації
„Молодої України“

Вельмишановні Пані й Панове!

Вітаючи Вас з Різдвом Христовим та бажаючи дальших успіхів у Новому Році, Українська Вільна Академія Наук у США щиро дякує Вам за постійне надсилення Вашої цінної публікації.

З правдивою до Вас пошаною та вдячністю
Управа УВАН у США
та працівники Бібліотеки й Архіву

В.Ш. п. Редакторе!

Веселих Свят Різдва Христового та щасливого Нового Року щиро бажаємо Редакторові і всім співпрацівникам видавництва „Молода Україна“.

Щастя Вам Боже у Вашій так корисній праці.

З привітом і пошаною до Вас
Антоніна і Василь Сойко
Монреаль 10-го грудня 1987 р.

**НА ПРЕСОВИЙ ФОНД
«МОЛОДОЇ УКРАЇНИ»
ЖЕРТВУВАЛИ:**

Головна Управа	
Т.О.П. Канади	\$1.000.00
Філія ОДУМ (колядка) Ошава, Онт. переслав	
І. Лисик	\$1.000.00
Жертводавець не бажав подати свое ім'я, Торонто	\$500.00
Петро Ячик, Торонто	\$250.00
Микола і Оля Співак, у четверту річницю смерти сл. п. сина Дмитра, Лондон, Онт.	\$200.00
д-р Евгенія Пастернак, Торонто, Онт.	\$200.00
„Прометей“ — фундація Степана Онищук і Стефанії	\$100.00
Швед Торонто, Онт.	\$100.00
Танцювальний ансамбль „Веснянка“, керівник М. Балдецький, Торонто, Онт.	\$100.00
У пам'ять своїх батьків	
бл. п. Андрія і Палажки	
Степанченко зложила донъка	
О. Лисик, Ошава, Онт.	\$100.00
Степан і Тамара Кісіль, Ошава, Онт.	\$100.00
I. Приймак, Ст. Кетерінс, Онт.	\$60.00
Зложили приятелі під час входин Петра і Ісаї Гах, переслав Д. Слюзар, Лондон, Онт.	\$50.00
Зібрано під час тризни	
бл. п. А. Борисенка, переслав п. Тищенко, Лондон, Онт.	
Наталія Носенко, Детройт, США	\$50.00
З нагоди 65-ліття Івана Ноженка. Переслав	
Іван Данильченко, Лондон, Онт.	
Г. Неліпа, Вітбі, Онт.	\$50.00
Олександер і Марія Тронь, Летбрідж, Альберта	\$30.00
В. Ходаченко, Торонто, Онт.	\$30.00
З нагоди 65-ліття пані	
Т. Панасейко, передала	
Галина Володченко, Лондон, Онт.	
В. Сойко, Монреал, Кв.	\$30.00
A. Де Щудрий, Рівер Вейл, Н. Дж.	\$25.00
B. Дворцовий, Австралія	\$25.00
A. Міщенко, Ошава, Онт.	\$25.00

У 4-ту річницю смерти	
бл. п. дружини Марії зложив	
муж I. Передерій,	
Корнвал, Онт.	\$25.00
У 1-шу річницю смерти	
бл. п. Івана Носовенка	
зложила дружина Мотря,	
Ошава, Онт	\$25.00
Катерина Щербань,	
Торонто, Онт. (колядка)	\$25.00
Катерина і Богдан Мусій,	
Торонто, Онт. (колядка)	\$20.00
Замість ківтів на свіжу могилу	
св. п. Зиновії Павлюк, що	
упокоїлась 13 листопада 1987 р.	
в Торонті на 78-му році життя	
і похована на цвинтарі св. Во-	
лодимира на оселі Київ, склала	
дочка Дарія Резчинська на	
пресфонд „МУ“.	\$20.00
B. Косогор,	
Чікаго, Іл., США	\$20.00
M. Посипайлло, Форт	
Лодердейл, Фл. США.	\$20.00
Є. Цюра. Віндзор, Онт.	\$20.00
D. Запішний.	
Порт Робінсон, Онт.	\$20.00
A. Бурак, Бімсвіл, Онт.	\$10.00
G. Володченко, Лондон, Онт.	\$10.00
Герасим Шапка,	
Торонто, Онт.	\$10.00
I. Деркач,	
Полос Гіл, Іл., США	\$10.00
F. Вовкодав, Торонто, Онт.	\$10.00
A. Лішина, Торонто, Онт.	\$10.00
B. Павленко, Філадельфія,	
Пен., США.	\$10.00
H. Гончаренко,	
Інгерсол, Онт.	\$10.00
M. Сотник, Торонто, Онт.	\$10.00
P. Гурський, Чентельгам,	
Пен., США	\$10.00
A. Максимлюк,	
Оро Стейшен, Онт.	\$10.00
O. Семенюк,	
Теймсфорд, Онт.	\$10.00
H. Гончаренко,	
Інгерсол, Онт.	\$10.00
M. Валер, Ст Кетерінс	\$10.00
B. Павленко, Торонто, Онт.	\$10.00
B. Пилипенко, Вінніпег, Ман.	\$10.00
P. Супрун, Вестон, Онт.	\$10.00
B. Парафенко, Вестон, Онт.	\$10.00
B. Руденко, Торонто, Онт.	\$10.00
M. Міщенко, Торонто, Онт.	\$5.00
A. Кенен, Врайтон,	
Н. Дж., США.	\$5.00
M. Іщенко, Содбурі, Онт.	\$5.00
I. Новохацький,	
Фокс Рівер, Іл., США.	\$5.00

L. Грегор, Сомерсет,	
Н. Дж., США	\$5.00
B. Яр, Міннеаполіс,	
Мн., США	\$5.00
B. Пономаренко, Клівленд,	
Ог., США	\$5.00
D. Пальчик,	
Детройт, Мі., США	\$5.00
B. Боднарчук,	
Клерендон, Іл., США	\$5.00
д-р Ю. Криволап,	
Балтімор, США	\$5.00

**ПРИЄДНАЛИ НОВИХ
ПЕРЕДПЛАТНИКІВ:**

Лідія Грегор,
Сомерсет Н.Дж., США. 1

Жертводавцям і прихильникам
«Молодої України» щира подяка.
Редакція і адм. «М.У.»

ПОПРАВКИ

В числі 354, за квітень 1986 р.
мало бути: „Петро Шанда, Торонто,
Онт.“ 20.00.

В числі 367, за вересень 1987 р.
мало бути: „В пам'ять моого батька,
професора Бориса Олександровича
Боженка, переслав Святослав Бо-
женко, Сан Франціско, США“ 50.00.

В числі 369, за вересень 1987 р.
мало бути: „Марія Ющенко, Лон-
дон, Онт.“ 40.00.

ЧИТАЙТЕ

“МОЛОДУ УКРАЇНУ”

i

**ПОШИРЮЙТЕ
ЦЕЙ ЖУРНАЛ
МІЖ
СВОЇМИ РІДНИМИ**

i

ЗНАЙОМИМИ

MOLODA UKRAINA

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

S N I H HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНІГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

Ціна 2.00 дол.
в США і Канаді

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

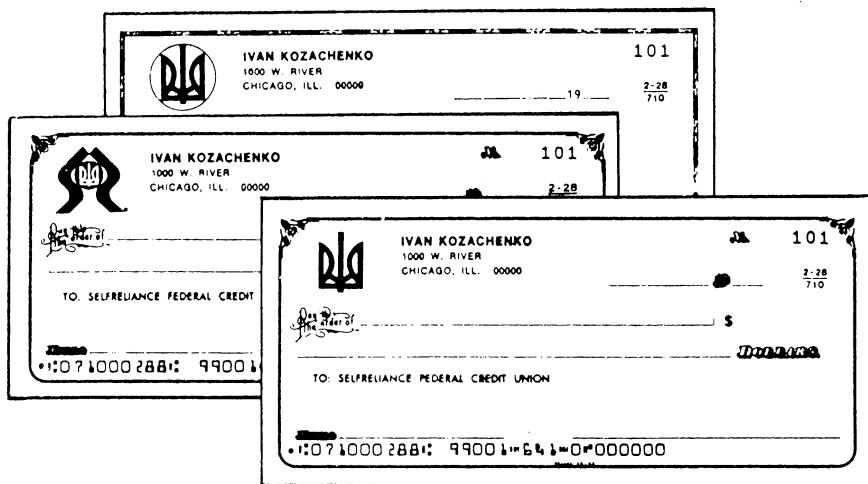
5302 Dundas St. W.
Toronto, Ont

INSURANCE FOR: FIRE: AUTO, LIFE

УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до
ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ
Тел: 239-7733

"УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ"

Українська
Федеральна Кооперативна Каса
„Самопоміч“

Selfreliance
Ukrainian Federal Credit Union

УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ
(ДРЕФТИ) та інші чеки
МОЖНА ДІСТАТИ
В УКРАЇНСЬКИХ
КРЕДИТОВИХ
КООПЕРАТИВАХ.

КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ
КОНТА є КРАЩІ
ЯК ЗВИЧАЙНІ ЧЕКИ.

- Трансакції
є безкоштовні
- Не вимагаємо міні-
мального сальда на
конті.
- Перших 150 дрефтів
даром, при відкритті
нового дрефт конта
- Заробляють дивіденду
- Дрефти мають копії